

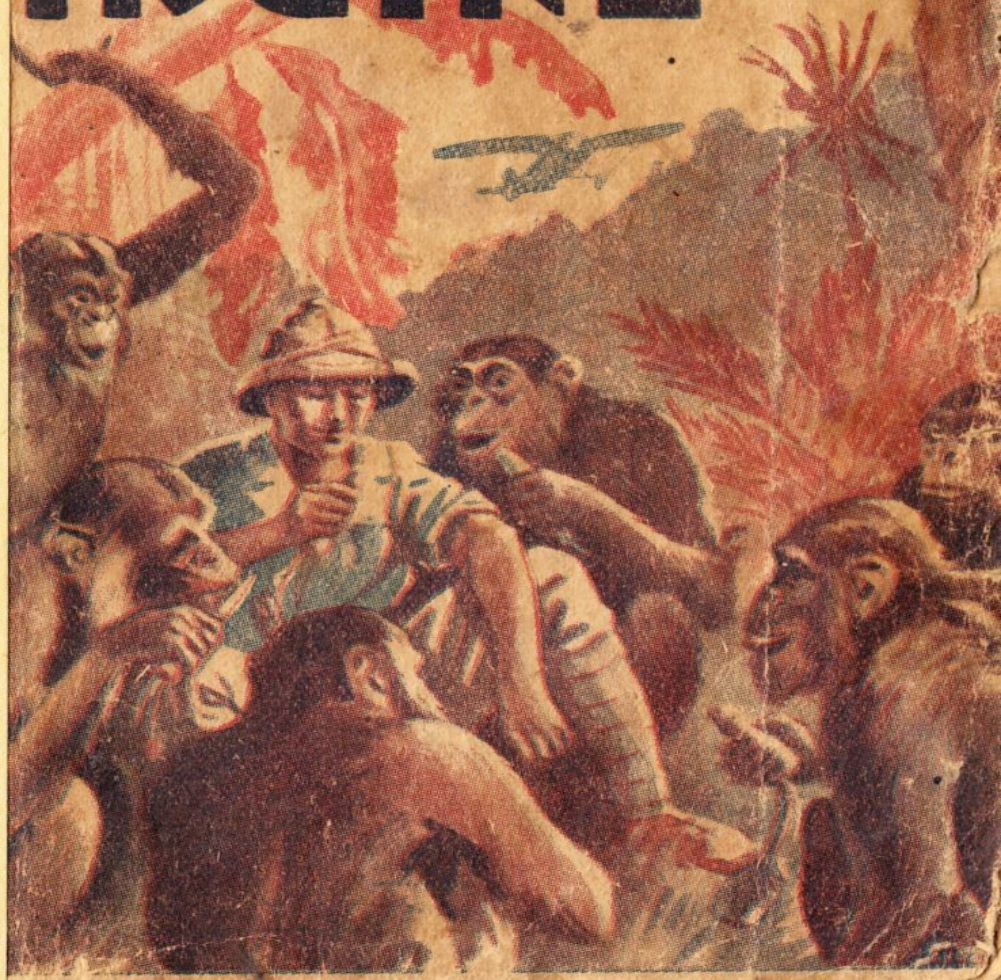

AVENTURA.

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

H.T. MAGOG

APTIVUL PĂDURII IRGINE

„ A V E N T U R A ”
Romane de acțiune și pasiune

H.J. MAGOG

CAPTIVUL PĂDURII VIRGINE

**Traducere de
GEORGE L. BURNEANU**

Cuprins

H.J. MAGOG	Captivul pădurii virgine.....	3
<i>CAPITOLUL 1.</i>	<i>O VOCE ÎN VĂZDUH.....</i>	<i>3</i>
<i>CAPITOLUL 2.</i>	<i>VRĂJITORUL.....</i>	<i>7</i>
<i>CAPITOLUL 3.</i>	<i>ARIPILE.....</i>	<i>13</i>
<i>CAPITOLUL 4.</i>	<i>PIERDUȚI ÎN PĂDUREA VIRGINĂ.....</i>	<i>17</i>
<i>CAPITOLUL 5.</i>	<i>MÂNCĂTORII DE OAMENI.....</i>	<i>25</i>
<i>CAPITOLUL 6.</i>	<i>VRĂJITOAREA ALBĂ.....</i>	<i>30</i>
<i>CAPITOLUL 7.</i>	<i>RĂSARE LUNA.....</i>	<i>39</i>
<i>CAPITOLUL 8.</i>	<i>BUN NOROC!.....</i>	<i>45</i>
<i>CAPITOLUL 9.....</i>		<i>49</i>
<i>CAPITOLUL 10.</i>	<i>TRIBUL CIUDAT.....</i>	<i>58</i>
<i>CAPITOLUL 11.</i>	<i>CĂZUTĂ DIN CER!.....</i>	<i>64</i>
JACK LONDON	Legea drumului alb.....	67

H.J. MAGOG

Captivul pădurii virgine

CAPITOLUL 1. O VOCE ÎN VĂZDUH

În odaia lui, cu pereții de cărămizi de pământ uscat, Gilbert Laporte se odihnea în strâmtul lui pat de campanie, sub perdeaua care-l apăra de țăntari.

Afară, soarele african încingea îngustele străzi din Tombuctu.

Sosirea lui în misteriosul oraș era încă prea recentă pentru ca din mintea tânărului Laporte să se fi șters impresia ei.

Venise din Franța, prin Dakar și Bamako. Urmase apoi călătoria pe mare și navigarea pe Niger, într-o barcă cu motor, care se încrucișa cu încetele luntri manevrate de echipagii negre cu ajutorul unor prăjini de bambus.

Pe bancuri de nisip, dormeau Caimanii¹ cu gura deschisă, fără să se sinchisească de păsările imprudente care se aventurau pe acolo.

De-o parte și de alta a fluviului, cele două maluri erau

¹ Un fel de crocodil.

la fel. În tufişuri tot mai dese se zăreau mimoze şi plante spinoase. Şi Nigerul îşi rodea încet malurile cu o răbdare vicleană.

Supunându-se unei zvâcniri a cârmei, barca cotise brusc şi se apropia de unul din cele două ţarmuri, luând-o pe un canal îngust care se deschidea între două dune de nisip.

Te înăbuşei în canalul acesta, larg de cel mult patru metri. Atmosfera părea aci supraîncălzită. Dar trei sferturi de oră fură deajuns pentru a străbate cei şaptezeci de kilometri şi pentru ca, înaintea ochilor, să apară un mic port — lărgimea lui nu trecea de cincisprezece metri — şi un oraş arab cu înfăţişarea unui câmp de muşuroaie din care se înălţau minaretele a trei moschee.

Barca acostă în faţa unui obelisc. La dreapta se vedea o clădire destul de mare. Era clădirea administrativă.

— Aici o să trăiesc de acum înainte, oftase Gilbert Laporte, care avea să-şi facă ia Tombuctu debutul în administraţia coloniali.

Începu această carieră, cu un zel şi o încredere de neofit. Poate că-şi făcea unele iluzii. În ce mediu avea să trăiască? Administratorii coloniali sunt, în genere, bărbaţi foarte amabili, culţi, care se interesează mult mai mult de chestiunile metropolei decât metropola de ei.

Trebuie totuşi un oarecare curaj şi o puternică înclinare spre aventură pentru a te constrânge, timp de luni sau chiar de ani, să-ţi duci traiul într-un post îndepărtat, pe care săptămâni de drum pe fluviu sau de marşuri obositoare prin măracinişuri îl despart de primele centre unde poţi regăsi contactul cu civilizaţia europeană.

Cine n-a cunoscut, la Saint-Louis din Senegal, ceasurile toride ale anotimpului călduros, pe care-l petreci întins, înfăşurat în iluzoria răcoreală a unui cearceaf muiat, pe care-l usucă căldura febrilă a pielii, nu poate aprecia deloc sacrificiul acestor oameni, care pleacă şi mai departe încă, să se expună privaţiunilor şi bolilor. Şi fără-ndoială, pentru ca să poată suporta această singurătate,

trebuie să găsească în ei înșiși resurse intelectuale care lipsesc multor cetățeni din orașele noastre mari.

Gilbert se gândea la toate astea, în drumul spre rezidență, în timp ce străbătea un adevărat labirint de străzi strâmte, ce înconjurau mănunchiurile de case. Ușile le erau joase și pereții fără ferestre. Amintire din vremurile când negustorii din Tombuctu trebuiau să se apere contra năvălirilor Tuaregilor și când fiecare locuință era o fortăreață.

Câinii vagabonzi și negri, curioșii pe care-i întâlnea mereu în cale, moscheile Sidi Ya Ya, Sankore și Djingore Ber, toate trei la fel, îi dădeau impresia că se învârtea în loc; în cele din urmă tânărul ajunsese într-o piață, ocupată de un târg în aer liber. Câțiva Europeni umblau în mijlocul mulțimii de chipuri negre și de burnusuri albe.

— O să trebuie să fac cunoștință cu ei, gândea Gilbert.

Câteva luni în rezidență nu-l descurajaseră. Cu părul lui blond și cu ochii lui albaștri de Normand, înalt și zvelt cum era, cu umerii largi și musculos ca un tânăr atlet, avea o înfățișare impunătoare deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Fața-i rasă, pe care pielea de blond o făcea să pară imberbă, avea o expresie copilărească, uneori dezmințită de privirea-i profund visătoare.

*

În ora aceasta de căldură zăpușitoare de după amiază, Gilbert, cu ochii abia întredeschiși, regăsind jurnalele ilustrate împrăștiate pe pat și care zăceau acolo de când îl furase somnul, luă din nou unul din ele și rămase absorbit în contemplarea fotografiei unei tinere fete.

Aviatoarea Barbara Dingle care va face ocolul lumii în avion, spuneau explicațiile.

Gilbert nu privea decât chipul.

— Cât e de frumoasă! murmură el. Și ce curaj! Cât aş vrea ca întâmplarea s-o aducă să treacă, în raidul ei, pe deasupra capului meu! Și cum aş mai vrea ca ea să

aterizeze pe nisipul nostru, ca să-mi dea prilejul să-i strig admirația mea!... Să fie oare numai admirație? Cu cât îi privesc mai mult chipul cu atât chipul acesta exercită asupra mea un fel de fascinație... Sunt oare îndrăgostit?

Râse naiv:

— Îndrăgostit de-o fată pe care n-am văzut-o în viața mea... și pe care probabil n-o voi vedea niciodată, ce nebunie!...

Lăsând să-i cadă din mâini revista, ridică apărătoarea de țăntări, întinse mâna spre radio și întoarse un buton.

— S-auzim știri din Europa.

Auzi o placă de gramofon. Gilbert întoarse acul pe cadran, căutând, la întâmplare, un alt punct. În sfârșit, vocea răsunătoare a unui speaker îndepărtat izbucni, înspăimântând pașnica tăcere.

„Alo! Alo!... Nicio știre de la aviatoarea Barbara Dingle. Plecată din Beyruth, ieri seară ar fi trebuit să ajungă la Corfu. Postul de radio al avionului ei rămâne mut. Avioane au explorat zadarnic itinerariul pe care ea trebuia să-l urmeze pe deasupra Mediteranei. Pare pierdută orice speranță și ne găsim în fața a două ipoteze, deopotrivă de neliniștitoare, ori avionul lui miss Dingle s-a prăbușit în Mediterana ori, abătându-se de la ruta ei înspre nisipurile africane, s-a prăbușit acolo. Și într-un caz și în celălalt, pare să rămână puține șanse ca îndrăzneța aviatore să mai fie găsită în viață.”

Gilbert Laporte asculta împietrit. Pe chipul lui se citea o mare durere.

— Barbara!... Miss Barbara, gemu el.

N-ar fi fost mai mâhnit dacă i s-ar fi anunțat că o soră iubită sau o logodnică a lui s-ar afla în primejdie.

CAPITOLUL 2.

VRĂJITORUL

În zilele următoare, administratorul, al cărui ajutor era Gilbert, observă la el o așa de mare schimbare, încât fu neliniștit.

— Ce-i cu tine, Laporte, ți s-au înecat corăbiile? se hotărî el să-i spună. Ce ai? Ce te roade? Dorul? Clima? În orice caz socot că ai nevoie de un concediu. O să-mi faci plăcerea să pleci.

— Voiam tocmai să vi-l cer, răspunse simplu tânărul. Hotărât, nu-s de mine coloniile. Mă gândesc să-mi aleg o altă carieră.

— Adevărat? exclamă administratorul uimit. Credeam totuși că ai vocație pentru asta... În sfârșit! Cum crezi!... Și ce vrei să faci?

— Aviație... Am de altfel brevetul de pilot și sunt sigur că fără insistențele familiei mele aș fi rămas în armata aeriană, ca să-mi fac acolo cariera.

— Și acum, iar?!...

Gilbert privi cerul.

— Da... Simt o dorință irezistibilă să merg iar să mă plimb colo sus...

— Pe scurt, ca să reintri în serviciul aviației vrei să te întorci în Franța?

— O! n-o să fie poate nevoie să merg așa de departe. Cine știe dacă n-o să întâlnesc în cale... și mult mai aproape, prilejul pe, care-l caut ca să-mi iau zborul.

Vorbea cu un aer inspirat, ciudat. Administratorul îl privea cu neliniște. Părerea lui era desigur că nenorocitul Gilbert aiura. Poate că făcuse imprudența să umble la

soare, fără cască.

— Îngrijește-te, încheie simplu funcționarul. Și noroc bun.

Profitând de trecerea unei luntrei, care cobora pe Niger, Gilbert Laporte plecă a doua zi.

Peste două zile, luntrea îl debarca la Kulikovo, de unde calea ferată putea să-l ducă la Bamako, cap de linie a expresului din Dakar.

Ajunse însă acolo noaptea târziu și fu foarte bucuros când un găligan negru îi luă fără să-l întrebe valiza. Acesta îl conduse însă nu la gară, ci în fața unei colibe în care pofti pe tânăr, declarând.

— Tren pleci abia mâine dimineață. Poți doarme, musie. Trezești eu la tine.

— Bun. Dar fă puțină lumină în sala ta de așteptare, spuse tânărul, împiedicându-se de valiza lui pusă pe jos.

În colibă era întuneric ca într-un horn. Dar în această beznă negrul se agita și, deodată, dintr-o vatră primitivă, țâșni o flacăară. Atunci, luminat de lumina unui foc de vreascuri, Gilbert Laporte, așezat filosofic pe valiză, își putu întrevedea călăuza. Era o prăjină de om cu niște picioare interminabil de lungi. Brațele lui, care păreau slabe de lungi ce erau și ele, ieșeau dintr-o cămașă albă fără mâneci, care alcătuia singurul vestmânt al individului.

Câteva talismane atârnau în chip de salbă, în jurul gâtului, pe care stătea, Dumnezeu știe cum, un cap cu o față enigmatică. Ochii dovedeau o inteligență bănuitoare și plină de șiretenie. Apăreau și dispăreau ca o lumină de far, între două clipiți. Un neîncetat joc de-a v-ați ascunselea. Cucu! Prinde-mă dacă poți!

Privirea asta te cerceta tot timpul, totdeauna gata să-ți fure gândul și să fugă, ducându-l ca pe o pradă.

El însă nu se lăsa pătruns. Era maestru în jocul acesta.

Negrul stătea în picioare în fața focului și-și privea oaspele cu un interes misterios. Dar chipul lui rămânea neschimbat.

— Poți să dormi, stăruie el.

— Nu mi-e somn, răspunse Gilbert Laporte, oftând.

Imaginea aviatoarei dispărute nu-i dădea pace. Nu putea admite pentru ea această soartă și blestema prostia oamenilor care nu știau s-o caute și s-o găsească. Ah! Dacă ar fi fost și el alături de ei „gata să-și ia zborul în locul lor, cât mai era timp încă și cât mai erau speranțe!

— Eu aș fi găsit-o! Ceva mă atrăgea parcă spre ea, și mă mai atrage încă!

Se așeză pe valiză, cu coatele între genunchi, și-și luă capul între mâini. Atitudine gânditoare, atitudine descurajată. Gândurile lui nu erau decât o interminabilă panglică cenușie care se desfășura monoton. Nimic nu-l interesa mai mult decât soarta Barbarei Didgle. De vreme ce nu putea face nimic pentru ea, ori stătea aici ori într-altă parte, aștepta ori pleca, ori dormea ori visa, tot una îi era. Nu mai avea nici preferințe, nici nerăbdare.

Când te afli într-o asemenea stare de spirit, nu dormi dar moțai. Cu întreruperi, de a căror durată nu-ți poți da seama, mintea continuă să-și depene caietul de gânduri. E o învârtire mașinală. Din când în când, beznă — cădere în neant.

Apoi o trezire bruscă, un impuls automat, și roata se pune iar în mișcare pe câteva clipe.

În timpul acesta, pământul se învâртеște și el, mergând în întâmpinarea Soarelui — și zorile se apropie. Când s-au ivit, ți se pare că n-ai dormit. Dar te miri când au venit.

Gilbert, al cărui cap, tot mai mult aplecat între mâinile care nu-l mai sprijineau, atingea acum genunchii, tresări iar, deschise ochii și se sculă în picioare.

Între pământ și marginea de jos a ușii, o dâră albă vestea ziua. Negrul, ghemuit pe vine lângă foc, pe care-l ațâțase aruncând pe el un braț de plante parfumate, privea într-un chip misterios și stăruitor pe tânăr, care se simți stingherit de această privire.

— De ce mă fixezi așa? Vrei să mă hipnotizezi? întrebă el, încercând să glumească.

Negrul, fără să se miște din loc, psalmodie solemn.

— Ți-am văzut în foc destinul.

— Atunci, dă-i drumul, dragul meu. Spune-mi repede cum arată. Văd că arzi de dorința de a-mi ghici. Asta se cuprinde pesemne în prețul camerei tale?

Răspunsul îi birui ironia.

— Destinul tău e o femeie, rosti negrul. Vrei s-o cauți dar te depărtezi de ea. Nu știi nimic. Soarta ta va ști pentru tine.

Prea sibiline nu erau cuvintele acestea pentru o inimă plină de imaginea aviatorei dispărute! Gilbert Laporte, emoționat, căuta fără de voie să le tâlcuiască și se simțea pătruns de o bucurie imprudentă.

— Cine ești? întrebă el, de astă dată fără urmă de ironie.

— Un vraci.

Începătorul în ale administrației coloniale știa deja destule despre superstițiile triburilor africane din Sudan și din Congo ca să-și dea seama ce însemna asta.

— Dar tu, tu știi cine ești? întrebă la rândul lui vrăjitorul.

Gilbert era îmbibat de filosofie; înălță din umeri și dădu un răspuns plin de îndoială.

— Cine poate ști asta?

Râsul larg al vraciului descoperi niște dinți mari și ascuțiți, moșteniți de la strămoșii lui antropofagi. Negrul dovedi însă că și el iubea oamenii dar nu în același chip ca înaintașii lui.

Oare devenise filantrop? Spre deosebire de o mare parte din colegii lui, trebuie că era un om cumsecade, plin de bună-voință față de albi. Bunătatea lui încurajatoare se manifestă jovial față de tânărul Laporte.

— Eu știu.

Și redeveni misterios.

Nu cumva avea să rostească vorbe magice? Sau să arunce într-un foc diabolic un praf din care să iasă vedenii misterioase sau îngrozitoare?

Zdruncinat dinainte — poate numai datorită siguranței

de sine a vrăjitorului — Gilbert Laporte se simțea gata să devină încrezător. De altfel era deja. Aștepta să se rupă vălul viitorului.

— Tu ești, spuse solemn vrăjitorul negru, acela care are fără să știe talismanul fericirii. Alții îl caută și nu-l găsesc. Misterul te învăluie ca o mantie de întuneric. Nimeni nu știe că numai tu poți fi călăuza. Nici tu măcar nu știi. Dacă pornești în căutare, tu vei fi cel găsit. O singură încercare va fi de ajuns. Și destinele voastre se vor săvârși. Dar până atunci, mult nisip și deasă pădure vor fi sub călcâiele tale. Ca și până acum. Și încercări ale îndoielii și încercări ale spaimei. Ai să te îndoiești și ai să tremuri.

Dar ce are-a face! Într-o zi, cercul se va închide. Tu vei fi în mijlocul lui și te vei întoarce atunci la viață. Acum, du-te. Domnul te cheamă. Nu tu o alegi, ea te-a ales și zadarnic îi întorci spatele. Amintește-ți de asta: ori încotro te-ai îndrepta, vei întâlni pe aceea pe care crezi că n-o mai poți găsi.

Tăcu. Tăcerea și înfățișarea lui erau impunătoare. Un neîncrezător ar fi zis că-și știa meșterea și stăpânea arta gesturilor și atitudinilor.

Dar Gilbert La port nu mai face parte dintre acești neîncrezători. Mult mai turburat decât dacă ar fi cerut o consultație celei mai celebre ghicitoare din Europa, duse mașinal mâna la buzunar. Impresionanta tăcere a vrăjitorului nu era oare o invitație discretă la îndeplinirea acestui rit?

Dar vrăjitorul, tot solemn, ridică valiza și-i spuse:

— Hai! S-a împlinit timpul.

Și Gilbert înțelese că avea de-a face cu un vrăjitor dezinteresat și că era timpul să se ducă la gară.

Se supuse, din ce în ce mai impresionat. Nu era dintre aceia care au încredere în mod sistematic numai în ce costă scump. Așa gratuit cum era ghicitorul, prezicerea lui nu era vorbă de clacă. Se potrivea atât de bine cu ceea ce-l frământa pe Gilbert, încât acesta era plin de uimire și de admirație.

Își repetă în minte cuvintele gravate acum în memoria lui.

— Destinul tău e o femeie. Vrei s-o cauți dar te depărtezi de ea... Destinul tău va ști pentru tine... Dacă pornești în căutare, tu vei fi cel găsit.

Între fiecare dintre aceste fraze, atât de vagi, inima lui punea acest cuvânt — cheie: „Barbara...” Și totul devenea limpede.

— N-are nicio importanță ce direcție iau, conchidea el. Destinul meu mă va călăuzi spre ea.

— Încolo e gara, îi arată amabil vraciul redevenit om.

— Mulțumesc.

Îi mulțumea atât pentru horoscop, cât și pentru ospitalitate și ajutor.

Soarele strălucea pe cer. La o oarecare depărtare, un fuior de fum urca deasupra unei construcții, de unde pornea panglica îngustă de șine. Gilbert se îndreptă spre ea, însuflețit de un mare curaj.

— Mi-e scris s-o găsesc!

Îndrăgostit deja, ca de propria lui logodnică, de aviatoarea căreia lumea-i pierduse urma, nici prin gând nu-i trecea că tânăra fată, oriunde se afla, nici gând nu avea de existența lui. I se părea că inimile lor comunicau, își vorbeau!

Adevărata plecare spre Dakar e abia la Bamaku, de unde pornește expresul. Plecarea e la ora treisprezece. Sosirea la ora paisprezece... a treia zi însă. În Franța, asta s-ar fi chemat o călătorie. Dar pentru Gilbert Laporte, care coborâse întreg cursul Nigerului, era numai o ultimă etapă. Plănuia raiduri mari. Dar ce întâmplare fericită avea să-i dea aripile de care avea nevoie?

Această întrebare îl frământă până la Dakar!... Dacă vreți să trăiți liniștiți, fără speranțe nebunești și fără neliniști exagerate, în așteptarea unei întorsături bune sau rele, nu consultați niciodată pe prezicătoare sau pe vraci.

CAPITOLUL 3.

ARIPILE...

Viața se desfășoară uneori ca un basm. După câteva săptămâni, Gilbert Laporte ar fi putut jura că așa fusese și viața lui din clipa când plecase de la Bamako.

În primul rând radiograma aceea pe care o primise la Dakar și care-l anunța că devenise peste noapte multimilionar, dintr-un capriciu al soartei și prin mijlocirea unui bilet de loterie. De aci până la a deveni proprietarul unui avion de raid, echipat ca al acelea care era numită deja „răposata Barbara Dingle”, nu era nevoie decât de câteva hotărâri și de câteva gesturi, înlesnite de posesia unui important cont la bancă.

Gilbert își putea începe plimbarea în jurul lumii.

Nu împărtășise, bineînțeles, nimănui planurile lui și mai cu seamă mobilul care-l împingea. Lumea l-ar fi crezut nebun.

Era oare sub influența misterioaselor cuvinte ale vraciului? Făcea totul cu o încredere oarbă și-l vedeai săvârșind faptele în aparență cele mai nebunești, cele mai nelalocul lor.

Și începutul aventurii lui îl putea într-adevăr face să creadă că era călăuzit de o forță necunoscută, de voința destinului.

În primul rând, binecuvântate perturbații atmosferice îl siliră să se abată din drum, în timp ce străbătea presupusul itinerar al Barbarei Dingle. Ateriză, așa dar, fără să vrea, într-un mic aeroport tunisian.

O plimbare făcută întâmplător, o întâlnire cu un negustor arab care-i propuse să-i vândă „o mică amintire

ciudată, căzută din cer și ridicată de el de pe nisipul deșertului”, gestul moale pe care-l făcu ca să ia această punguliță de piele și emoția care-l străbătu când descoperi pe ea inițialele „B. D.”, fură etapele succesive ale intrării lui în aventură.

Scotoci în punguliță și găsi un petec de hârtie pe care erau scrise aceste rânduri:

Direcția pierdută. Emițătorul de radio nu mai funcționează. Zbor la întâmplare. Unde oare am s-ajung? — Barbara Dingle.

Gilbert scoase un strigăt de bucurie.

Dusă în adâncul Africii, Barbara Dingle zburase așa dar deasupra continentului african până i se sleise provizia de benzină. Mesagiul acesta, aruncat de ea din avion și lăsat în voia întâmplării, părea s-o dovedească.

Dar în asta nu era nimic îmbucurător, de vreme ce de-atunci nu se mai auzise nimic despre avioane. Drama se desfășurase până la deznodământ. Și în privința acestui deznodământ nu încăpea îndoială: moartea în mijlocul nisipurilor Saharei, strivirea de stâncile Haggarului.

Așa s-ar fi gândit un om în toate mințile. Dar nu îndrăgostitul Gilbert — îndrăgostit de o imagine, îndrăgostit de un vis! De vreme ce se socotea ursit s-o descopere pe Barbara, nici prin gând nu-i trecea că aviatoarea ar fi putut muri.

Era vie, trăia pe undeva. Indiferent prin ce minune. Dar scăpase din ghearele morții. Lui Gilbert nu-i rămânea decât să pornească în căutarea ei.

Și cu o admirabilă îndrăzneală, Gilbert își puse planul în aplicare și plecă a doua zi.

Să aluneci deasupra hărții lumii — ce mod fermecător de a învăța geografia! În realitate, Gilbert, care n-avea pilot și zbura singur, încrezător în steaua lui și sigur că orice s-ar întâmpla tot va ajunge la țintă, devreme ce i-o făgăduise un vrăjitor, nu urma un drum studiat dinainte. Zbura drept spre adâncurile deșertului.

Dar era oare singur? La început, după prima oră de

zbor, deslușise sub el o caravană care șerpuia prin singurătățile sahariene, pe pietrele negre ale „regimurilor sau pe nisipurile gălbui, luându-se când după poteci abia vizibile, când după albiile secate ale „ned”-urilor.

„Borj”-uri — chei tăiate între doi pereți de munți, văi largi, apoi iarăși câmpie, tot mereu câmpia monotonă cu covorul ei de nisip și cu orizonturile ei de dune sau de munți tolăniți alene ca niște monștri blânzi care se dezinteresau de trecători.

— Ce de-a nisip! se gândea Gilbert, care, plin de iluzii, căuta naiv urmele lăsate de Barbara Dingle, silueta avionului ei ivindu-se ca prin minune pe una din aceste poteci de nisip presărate de schelete de cămile.

La orizont apăru un zid de stânci, la poalele căruia un haos de blocuri stâncoase păreau pietre desprinse în decursul Veacurilor din meterezele unei fortărețe. Și într-adevăr, zidul părea străbătut de porți de umbră, în dosul cărora se ghiceau ganguri pline de mister.

— O fi Haggat-ul!... Atunci, acestea sunt locurile unde Antinea, enigmatică suverană...

Dar legenda Atlantidei nu putea interesa pe acel ce se pasiona numai de soarta Barbarei Dingle.

Trecu pe deasupra zburând, zburând tot mereu, disprețuind atât masivul În Țedain cât și puțul Tin-Zanaten. Sudanul, Nigerul, pădurea ecuatorială pe care o revedea, toate acestea ar fi putut face să-i bată inima — dar înainte, nu acum.

Dar de-atunci, intervenise în viața sa Barbara, — soarta Barbarei. Și numai numele acesta îl rostea în timp ce zbura pe deasupra centrului misterioasei Africe.

Unde se află? Între acoperișul albastru al cerului și covorul pădurilor, avionul, scăldat în soare, părea că plutește într-un rai de calm și de seninătate.

Gilbert își aprinse o țigară. Sosise momentul să se mai odihnească puțin și să facă măsurătorile de poziție.

Atunci se produse accidentul: pierderea vitezei. Avionul cădea. În zbor placat, e drept, dar asta-i încetinea numai

căderea. Catastrofa venea încet dar inevitabil deoarece nu se vedea niciun teren favorabil pentru aterizare...

De jur împrejur, până în zare, numai pădure...

În câteva secunde, avionul avea să ajungă la suprafața mării de arbori și s-o sfredelească. Un şuierat de ciclon și o explozie de trosnete.

Și apoi sfârșitul — un sfârșit de care nimeni n-avea să vorbească niciodată, de oarece nimeni n-avea să caute pe pilotul Gilbert Laporte, plecat nebunește, fără să lase vorbă încotro plecase.

CAPITOLUL 4.

PIERDUȚI ÎN PĂDUREA VIRGINĂ.

— Atenție, Titin... Parcă mișcă ceva colo... Ești gata?

— Sigur. Dar ce folos... Ști la ce mă gândesc? Dacă sunt lei, ești sigur că n-au să ne simtă și să sară asupra noastră?

— Să poftească numai și o să-i primim cum se cuvine, cu gloanțe fierbinți! răspunse mândru Jean Normand.

Și ridică bătaios una din armele de vânătoare pe care le pusese lângă el, în cabana de crengi pe care o construiseră ca să fie ascunși privirilor, ei și aparatul lor cinematografic.

Căci acesta era scopul călătoriei celor doi îndrăzneți camarazi, veniți în plină Africă ecuatorială să stârnească singurătățile misterioase ale regiunilor încă neexplorate spre a filma pe primejdioșii locuitori ai pădurii virgine.

Să „turneze” lupte între fiare sălbatice, goana după prudă și chiar scene de canibalism li se păruse regizorului Jean Normand și operatorului său asistent Baptistin Duval o ambiție vrednică de ei. Ce peliculă senzațională aveau să mai aducă ei în Franța, spre marea bucurie a spectatorilor!

Adunaseră fondurile necesare expediției lor, cumpăraseră materialul indispensabil și se avântaseră cu curaj în junglă cu automobilul lor lung: automobilul omidă.

Acesta le era tot: refugiu, fortăreață, mijloc de transport, de aceea nu se depărtau niciodată de el, ci-l aduceau până în apropierea locului unde operau.

Azi, ascunși în preajma unei mlaștini unde presupuneau că veneau să se adape fiarele pădurii, sperau să ia câteva vederi interesante.

Dar o făceau cu primejdia vieții. Prudentul Titin i-o tot amintea prea îndrăznețului său camarad.

— Spune, n-ai să le lași să se apropie prea tare, nu-i așa? îl implora el. Ai să tragi, nu?

— Mâi, dar fricos mai ești! N-avea grijă, am să bag eu de seamă. Dar vezi, tu să nu le scapi... învârtește, învârtește cât poți.

— Adică până am să le simt colții în carne? Mulțumesc, mai bine lipsă. De dragul artei și cinematografului, ai fi în stare să mă lași sfâșiat de fiare. Dar să știi că n-am chef să îngraș leii!

— Ia mai închide pliscul, flecarule. Fii mai bine cu ochii-n patru. Văd mișcându-se spinii de partea cealaltă a mlaștinii... Atenție! Dacă sunt lei, pune morișca în mișcare.

Dar Titin nu părea să ia în seamă acest îndemn. Cu nasul în vânt și cu urechea ciulită, asculta și privea cerul prin găurile acoperișului lor de crengi.

— N-auzi? întrebă el deodată.

— Ce?

— Un zbârnâit depărtat dar care se apropie... Parc-ar fi un motor de avion.

— Ce idee! Suntem departe de orice linie aeriană.

— Poate că un pilot s-a abătut din drum. Să știi că e un avion, se apropie. Cu siguranță că are să treacă pe deasupra capetelor noastre.

— Nu ți-ei fi închipuind că îndată ce-o să-l strigi o să se oprească să-ți dea vești de-acasă!

— De ce nu? răspunse serios Marsiliezu. Aici suntem în pustiu și o ocazie să mai schimbi două vorbe cu cineva, nu e deloc de disprețuit.

— Ei, atunci, drege-ți glasul și umflă-ți pieptul. Răcnește cât de tare poți. Dacă reușești să te faci auzit, te cinstesc cu un rachiu.

— Să ieșim din cabană, propuse naivul Titin. Pilotul ne va zări și va fi poate ispitit să coboare.

— Ca să spargă copaci sau să se spargă el de lemne? Unde să aterizeze în mijlocul desișului ăstuia?

Titin și ieșise din adăpostul de verdeață. Ținea capul pe spate, fără să-i pese că se putea împiedica de liane, ca să poată urmări evoluțiunile unui punct negru care se ivise sus de tot pe cer.

— E un avion! repeta el în culmea bucuriei. Poate chiar un compatriot. Hei, amice!

Avionul trecea înainte. Pilotul îi zărise sau observase ceva anormal? Începuse deodată să se rotească deasupra cupolei de smarald a pădurii, coborând cu o iuțeală înspăimântătoare.

— Ne-a văzuți strigă Titin entuziasmat.

— Idiotule! Cade, nu vezi? Îi strigă alarmat, Jean Normand.

Într-adevăr, avionul părea în cădere, ca și cum pilotul n-ar mai fi fost stăpân pe aparat. Nu era o aterizare obișnuită. Și, de altfel, s-o încerce în plină pădure ar fi fost o nebunie.

Cei doi spectatori neprevăzuți ai acestei drame, aeriene văzură aparatul atingând bolta copacilor și dispărând în ea...

Aproape imediat pământul se cutremură, zguduit de ciocnire.

— n-a căzut departe de noi, spuse Normand cu glasul sugrumat.

— Dacă ne-am duce să vedem? propuse imediat bunul Titin. Cine știe, poate avem norocul să mai putem ajuta pe pilot sau pe pasageri...

Jean Normand clătină cu îndoială din cap:

— O asemenea cădere!... Pădurea nu iartă, oftă el. Îți aduci aminte de sfârșitul tragic al guvernatorului Renard? Accidentul trebuie că s-a produs în aceleași condiții. Dar să mergem...

— Să ne grăbim, spuse Titin.

Camaradul lui își încarcă pe umăr două puști. După o clipă de șovăială, Titin își strânse aparatul de filmat și se pregăti să-l ia.

— N-aș avea liniște să-l știu aici fără paza. În lipsa noastră animalele ar putea să-l facă praf. Și apoi, poate că am să am vreun prilej să mă folosesc de el.

— Ia-l, admise Normand.

Cei doi porniră, având grija să-și facă în drum puncte de reper cu ajutorul cărora să poată găsi la întoarcere locul unde-și lăsaseră automobilul-omidă.

Servindu-se de busolă, Jean Normand determină direcția de urmat ca să se ajungă la punctul de cădere al avionului. Ca să taie drumul în linie dreaptă, erau nevoiți să și-l croiască cu ajutorul unei săbii mari.

— Atenție la șerpi! strigă Normand.

— Ferește-te de lei! răspunse pe un ton lugubru Titin, pentru care unicul motiv de neliniște păreau fiarele sălbatice.

— Armele mele sunt încărcate cu gloanțe explozibile, răspunse scurt regizorul.

Afară de puști purta, ca și tovarășul lui, un revolver închis în tocul lui și centura-cartușieră îi era plină doldora. În cap cu căștile lor coloniale, în picioare cu cizme solide, cei doi oameni erau foarte bine echipați pentru junglă.

Înaintară în tăcere, trăgând atent cu urechea la zgomotele care ar fi putut indica apropierea vreunei primejdii.

Îndrăzneala legendarului Teseu, când umbla prin labirint în căutarea Minotaurului, fusese fără doar și poate mai mică decât a lor. Căci fiul de rege ținea în mână ghemul de ață al sensibilei Ariadna, cu ajutorul căruia era sigur că nu sie va rătăci la întoarcere. Pe când în urma lui Jean Normand și Titin Duval se închidea la loc vicleana pădure. Exuberanta fertilitate a pământului ecuatorial urca, astupa deschizăturile făcute de ei, împletea noi liane, ștergea urmele trecerii lor.

Dar ei nu-și dădeau seama de asta. Erau atenți numai

la piedicile terenului, ale desigurilor, ale crengilor. Dintr-un copac le putea sări în cap o panteră, una din liane putea fi un șarpe.

— Unde ne aflăm? Întrebă deodată Titin, dând cel dintâi semne de oboseală. De când tot umblăm ar fi trebuit să fi ajuns la rămășițele avionului.

— Se prea poate să fi trecut la un pas de el, oftă Jean Normand. Vegetația e așa de deasă încât ne înconjoară ca un adevărat zid.

— Atunci e zadarnic să continuăm, obiectă pe bună dreptate Marsiliezu.

Se învârti de câteva ori în loc și încruntă din sprâncene. Îngrijorat.

— Să mă ia dracul dacă știu pe unde am venit. Cum o să ne mai putem întoarce?

— Ai să vezi, spuse fără grijă regizorul. Avem busola. Și cred că știu în ce direcție trebuie să mergem ca să ieșim din pădurea asta.

— Crezi că știi! mormăi camaradul lui, aiurit de oboseală.

Jean Normand își ieși din sărite.

— Înainte, idiotule! Nu e de niciun folos să stăm pe loc. Suntem poate la un pas de țintă.

— Și, mă rog, care ne e ținta? răspunse Titin, ridicând din umeri. Am început să mă îndoiesc dacă avem vreuna. Și am impresia că umblăm la întâmplare.

— Tu ai vrut să vii, răspunse Normand.

— Desigur, eu... totdeauna eu!

N-aveai decât să nu mă ascuți, răspunse asistentul, cu cea mai vădită rea-credință.

Dar înghiontit de tovarășul lui, se urni în direcția pe care i-o arătă acesta.

— Spre nord... tot spre nord. Și acum, cu fața spre apus. Cred că nu are nici un rost să continuăm în aceeași direcție. Dacă până în jumătate de oră n-am descoperit avionul, ieșim din pădure.

— Am să fiu încântat. Dar prea te joci cu cuvintele. Am

impresia că o să fie mai greu de făcut decât de zis.

Mai străbătură vreo cinzeci de metri și deodată Jean Normand scoase un strigăt de triumf.

— La dreapta! Ia te uită, un luminiș!

— Frumoasă vestei spuse arțăgos Titin. Aș fi preferat să-mi anunți marginea pădurii.

Regizorul înainta fără să-i răspundă, dând la o parte măcăcinii. Se opri brusc.

— Privește... Am ajuns, șopti el.

În mijlocul luminișului se zărea ceva mare și alb... ca o insectă uriașă strivită de pământ, cu aripile întinse. Era avionul, într-adevăr avariat, dar câtuși de puțin făcut fărâme. Îndrăzneț și abil, pilotul reușise să-l aducă în mijlocul acestui luminiș providențial, evitând astfel înfricoșătoarea prăbușire de care era amenințat.

Zărind vag pe deasupra umerilor camaradului său, Titin împinse pe Normand.

— Ce aștepți? Haidem... Trebuie să vedem dacă pilotul nu e rănit.

Dar Normand îl ținu de braț și-i arătă niște siluete negre care se agitau în jurul aparatului.

— Prea târziu!... Sălbaticii ne-au luat-o înainte. Un trib întreg de negri. Dacă ne arătam, ne-am ars. Suntem prada lor.

Am putea să-i punem pe fugă cu focuri de armă...

— Bravo, ești un mare deștept. Doi contra cincizeci! Și-ți închipui că ei au să rămână în mijlocul luminișului ca să ne servească drept țintă și că au să fie atât de amabili să aștepte până-i vom fi omorât unul câte unul pe toți? La primul foc au să dispară în desiș și apoi, invizibili, au să ne înconjoare. Ai să vezi doar săgețile căzând ca grindina în jurul tău. Și atunci, ce-ai să faci?

— Am... am să trag în grămadă, bâigui Titin impresionat.

— În care grămadă, când n-ai să vezi nimic? Ai să ciunțești frunzele, măcăcinii și golul. Și deodată ai să primești o lovitură de măciucă sau ai să cazi cu fața la

pământ, fără să vezi măcar mâinile care te-au trântit. Ascultă-mă pe mine, să stăm liniștiți și să ne mulțumim să-i observăm. Deocamdată altceva n-avem ce face.

— Ai dreptate, recunosc Titin. Și chiar... am o idee. Dacă aș filma scena? Doar n-o să avem în toate zilele o ocazie ca asta.

— Adevărat.

Marsiliezul își și instalase aparatul. Jean Normand observa pe negri cu ocheanul.

Se punea o întrebare: aviatorul căzuse în mâinile lor? Nu părea să fie așa. Căci regizorul nu zărea niciun prizonier. Negrii se agitau în jurul avionului, urcau și coborau din carlingă și aduceau de-acolo tot felul de lucruri pe care și le arătau. Dar nu scoteau dinăuntru nicio ființă. Modul în care se purtau față de avion îl făcea pe Normand să creadă că vedeau în el un fel bolid căzut de la sine din cer. La început fuseseră înspăimântați dar acum arătau minunatei mașini o venerație admirativă și păreau dispuși s-o ridice la rangul de idol. Toate acestea dovedeau că Francezii noștri aveau înaintea lor un trib din cele mai înapoiate, cum mai există unele în regiunile centrale ale Africii. Fără îndoială că tribul acesta de negri nu se aflase niciodată până acum în contact cu oameni civilizați.

— Ciudați Foarte ciudat! repeta printre dinți regizorul. Tare aș avea poftă să merg pe urmele lor și să-i văd în satul lor, ca să filmez câteva scene din viața lor de toate zilele. Minunat document ar mai fi!

Dar realizarea acestei dorințe era presărată de dificultăți. Într-adevăr, sălbatecii, când li se păru că topăiseră destul în jurul avionului și după ce exploraseră cabina pilotului, hotărâra de-odată să-l ducă de acolo. Îl legară cu liane și se înhămară, dispărând cu el în sânul masei de verdeață.

— Să-i urmărim! strigă Jean Normand, repezindu-se înainte.

Dar cum, de teamă să nu fie văzuți și capturați, nu

puteau străbate luminișul, trebuiră să-l ocolească, tăindu-și drum printre măracini. Munca aceasta le luă destul timp pentru ca Negrii să se poată depărta. Înghițiți parcă de pădurea misterioasă, nu lăsară nicio urmă destul de vizibilă pentru ochii neexperimentați ai celor doi Francezi, care nu-i mai puteau urmări.

După trei sferturi de oră de căutare, renunțară.

— Destul pe ziua de azi! hotărî nemulțumit regizorul. Să ne întoarcem la automobil. Cred că am dat vrabia din mână pentru cioara de pe gard și că mai bine am fi așteptat, la locul nostru, lei!

— Pe ei îi găsim și mâine. Pe când pe sălbateci... s-a dus!

Dar după câteva ore, când se aflau din nou în adăpostul lor de frunziș de pe malul mlaștinii și se pregăteau să filmeze trecerea fiarelor, brațe de abanos ieșite dintre ierburile înalte îi înșfăcă răpește pe neașteptate.

Atacați prin surprindere și dezarmați, fură duși cu bagaje și arme cu tot, de o ceată urlătoare de diavoli negri, în inima misterioasei păduri.

CAPITOLUL 5.

MÂNCĂTORII DE OAMENI

Titin zăcea pe pardoseala de pământ bătătorit al unei colibe rotunde, cu picioarele și cu mâinile legate. În neputință de a face vreo mișcare, Titin răcnea:

— Destul! M-am săturat până-n gât!... Trebuie să avem o explicație cu ei. Cere, pretinde un interpret, Normand!

Jean Normand, întins la câțiva pași în aceeași situație ca tovarășul lui, râse batjocoritor.

— Cere... Pretinde! Știi că faci câteodată glume reușite, dragul meu Titin. Pe ce limbă să mă înțeleg cu ei? Nici măcar prin gesturi nu pot: sunt legat cobză.

— De trei zile durează chinul ăsta! gemu Titin. Ce-or fi făcut cu aparatul meu și ce-or fi având de gând cu noi?

— Ultima întrebare e cea mai la locul ei. Restul depinde de răspunsul pe care-l primim la ea. Nu știu ce-or fi vrând Negrii cu noi. Dar în orice caz nu să ne lase să murim de foame. Suntem hrăniți, și încă din belșug, hrăniți, îndopați chiar, s-ar putea spune... ca niște găște.

— Hm!... Nu-mi prea place comparația ta, protestă Marsiliezu pälind. De fapt, habar n-avem la ce soi de sălbateci ne aflăm în gazdă.

— La niște fetișiști. Ai observat talismanele pe care le poartă la gât? Am identificat câteva din ele. Provin dintr-un avion. Poate din avionul pe care l-am văzut căzând deunăzi.

— Cu siguranță, confirmă Titin. Așadar aceiași sălbateci ne-au capturat, probabil după ce au găsit urmele noastre.

— Da... Dar ce-or fi făcut cu avionul?

— Întreabă mai bine ce-or fi făcut cu bietul aviator. Dacă a supraviețuit căderii, soarta lui nu cred să fi fost strălucită. Sau s-a rătăcit în pădure, sau e prizonier.

— Ca noi.

— Da. Deloc amuzant.

— Și noi, Titin, care voiam să urmărim pe Negri ca să le descoperim satul... iată-ne dorința împlinită!

— La ce ne folosește asta, de vreme ce ne-au luat aparatul de filmat și ne-au legat mâinile?

— Măcar să ne fi. Lăsat puștile și revolverele!...

Câțiva negri dădură buzna în colibă, întrerupându-le convorbirea. Ridică pe prizonieri și-i duseră afară din închisoarea lor. În mijlocul satului era adunată o mulțime mare de negri — bărbați, femei și copii.

— La ivirea celor doi captivi, tam-tamurile răsunară și mai tare și mulțimea începu să psalmodieze un fel de melopee, pe care o ritma bătând pământul cu picioarele.

— Aduce a cântec funebru, observă neplăcut impresionat Titin. Sper că nu în cinstea noastră-l intonează. N-ar putea alege o arie mai veselă?

Fură puși unul lângă altul într-un fel de lectică dusă pe umeri de opt negri.

Purtătorii lor se îndreptară atunci spre o deschizătură între copaci. Mulțimea formă o procesiune care-i urmă, cântând și dansând neîncetat.

— Opriți! Lăsați-mă să cobor și să reglez punerea în scenă! striga Jean Normand, indignat de rolul de figurant pe care era nevoit să-l joace și pasionat totodată de originalitatea scenei.

Cât despre Titin, răcnea din adâncul rărunchilor;

— Aparatul meu! Dați-mi înapoi aparatul! Vreau să filmez scena!

Dar cortegiul intrase în desiş și cântecele sălbatecilor acopereau vocea prizonierilor. Nu le rămânea decât să se resemneze.

De altfel ajunseră curând într-un fel de criptă de verdeață, la capătul căreia se înălța o construcție ciudată,

care, după formă, părea un altar. De o parte și de alta era aliniată o gardă de negri înarmați cu sulite.

La o mică depărtare se înălțau câțiva stâlpi de lemn, în vârful cărora idoli monstruoși, grosolan sculptați, se rânjeau la cei doi prizonieri.

Între stâlpi și colibă, o piatră lată și netedă, la a cărei vedere Jean Normand se înfioră, era sprijinită pe alte pietre mai mici.

— Cred că asta se cheamă o piatră de sacrificii, rosti regizorul cu un glas stins, care nu mai exprima deloc o siguranță deplină.

— O piatră pentru sacrificii? repetă Titin îngrijorat și la ce servește o asemenea piatră?

— La tăiat gâtul victimelor, răspunse Jean Normand, din ce în ce mai lugubru.

Neputându-se scărpinga pe după ceafă, Titin se frecă cu spatele de scaun.

— Ce victime? stăruie el.

Intervenția purtătorilor, venită la țanc, scuti pe regizor să răspundă.

Cei doi captivi fură coborâți, târați lângă stâlpi și legați de doi din ei, sub măștile feroce ale înfricoșătorilor idoli.

— Așa vasăzică! gemu Titin. Cred că am început să înțeleg.

— Eu am și sfârșit, răspunse Jean Normand, oftând din greu.

— Aparatul meu! Zece ani din viață pentru aparatul meu! Adevăratul meu chin ăsta el Să fiu de față la scena asta și să n-o pot turna!

— Evident, ar fi mai plăcut să asisti ca operator decât ca personaj principal! îl zeflemisi Jean Normand. Săracul de tine. În fond, împărtășesc și eu sentimentul tău. Meseria mă stăpânește tot atât cât pe tine. Niciodată n-am să mă pot consola că n-am putut lua în poză... ceea ce are să se-ntâmple.

— Să pot turna un film... și să-l duc în Franța! își exprimă Marsiliezu, extatic, visul.

— Mai ales că gluma pare să se-ngroașe, observă regizorul, care o clipă nu încetase să urmărească cu cea mai mare atenție mișcările sălbaticilor.

Un negru, înconjurat de o bandă de posedați urlători, și atât de mult împodobit cu amulete, cu colane și cu brățări, încât nu era greu de ghicit calitatea lîii de șef de trib, înaintă spre coliba misterioasă, se prosternă la câțiva pași de intrare, imitat îndată de întreaga lui suită și cântă câteva fraze care trebuie că erau o invocare.

— Atenției murmură Normand. O să asistăm probabil la o apariție supranaturală. Spiritele au să iasă la iveală.

Nici nu-și închipuia câtă dreptate avea. Perdeaua de frunze, care masca intrarea colibeii sfinte, se dădu la o parte, făcând loc unui ciudat personagiu, a cărui intrare în scenă fu salutată de aclamațiile întregului trib, cuprins de delir.

Fața-i era ascunsă de o mască zugrăvită monstruos, în tot felul de culori. Un vestmânt de ierburi îi ascundea complet corpul, lăsând să se vadă numai brațele, apărute de mânecile unei cămăși kaki, de croială neîndoios europeană. Era împopoțonat cu nenumărate colane, brățări și diademe, făcute din bucațele de os și din pietre multicolore. În una din mâini ținea, o măciucă noduroasă, deosebit de solidă. În cealaltă, un obiect înfășurat într-o batistă. Era însoțit de doi pui leu, probabil domesticiți.

După ce atinse, în trecere, cu bastonul lui, țeasta șefului prosternat la pământ, vrăjitorul — căci nu era greu de ghicit că aceasta era calitatea lui — se îndreptă spre prizonierii legați de stâlpi.

Tot tribul căzuse în genunchi, cu frunțile în țărână. Și în zumzetul tam-tamurilor, urcă în văzduh cântul monoton și halucinant.

— Un prim plan!... Un aparat de filmat, pentru Dumnezeu! oftă Jean Normand.

— Nici nu-și închipuie gogomanul cela ce pierde! exclamă Titin. Ce mai vedetă am fi făcut noi din el!

Nepăsător față de aceste perspective, vrăjitorul se

apropia, cântând și el, cu o voce ascuțită și ciudat de feminină, cuvinte de neînțeles. Întinzând mâinile spre cei doi prizonieri, începu o serie de gesturi, probabil rituale, pe care cei doi nefericiți cinematografiști nu le socotiră favorabile lor.

Dar deodată, în mijlocul descântecelor, ciudata voce rostit pe același ton și în același ritm, cuvintele următoare, care lăsară pe cei doi Francezi încremeniți.

— Imprudenților! Ce-ați căutat în mijlocul mâncătorilor de oameni?

...Vorbise în franțuzește!

CAPITLUL 6.

VRĂJITOAREA ALBĂ

Rotunjite în *O* de uimire, buzele celor doi cineaști aveau să scoată fără doar și poate exclamația și să rostească întrebarea pe care o puneau ochii lor. Dar vrăjitorul, fără să-și întrerupă scâlâmbălelile și continuând să tragă în jurul stâlpilor lor un cerc magic, îi opri de la această imprudență.

— Nicio vorbă! psalmodiă el, amestecând cuvintele cu sunete onomatopice, luate evident din dialectul negrilor. Nicio vorbă, dacă vreți să vă salvez.

Ce balsam liniștitor în aceste cuvinte! Prizonierilor li se opriše inima-n loc de bucurie. Se siliră să rămână liniștiți și tăcuți, cum le ceruse neașteptatul lor protector, și așteptară realizarea făgăduielii.

Dar ce surpriză pentru ei să descopere sub aceste acoperăminte magice, un prieten! Cine putea fi prietenul acesta? Titin și Normand își puneau cu înfrigurare această întrebare, fără să izbutească să formuleze cea mai vagă ipoteză măcar.

Un European? Evident, de vreme ce vorbea curgător limba lor. Dar ce caută el la acești sălbateci și cum devenise vrăjitorul lor?

Imperturbabil și, de altfel, ascuns privirilor de masca lui, vrăjitorul își continua misterioasele manevre. După ce, cu vârful bastonului, închise pe cei doi captivi într-un cerc, schiță în aer senine cabalistice rostind cuvinte de neînțeles. Culcați la picioarele lui, cei doi pui de leu mârâiau încet, privind pe cinematografiști, care păreau

puțin încântați de această vecinătate.

Apoi vrăjitorul se duse să ia, de pe piatra de sacrificii, câteva pietricele, pe care le aruncă în aer. Când căzură, păru că studiază atent desenul pe care-l alcătuiau.

Atunci, întorcându-se către șeful tribului, bătu din palme și rosti, cu vocea lui ciudată, o lungă cuvântare pe care sălbaticii o ascultară în aceeași atitudine respectuoasă.

Când termină, se ridicară cu toții și procesiunea se formă din nou, pornind înapoi pe același drum pe care venise, în frunte cu tam-tamurile. Pe loc rămaseră numai șase negri înarmați cu sulite, care se postară, din loc în loc, împrejurul criptei de verdeață, dar destul de departe de vrăjitor și de prizonieri ca să-i poată auzi.

Vrăjitorul, tot escortat de cei doi pui de leu, îi dezlegă de stâlpi, lăsându-i însă cu mâinile legate, și-i conduse spre coliba sfântă, împingându-i înăuntru.

Cei doi pui de leu, paznici credincioși și dresați probabil să semnaleze prin răgete apropierea oricărui nepoftit, se culcară în fața intrării.

— Așa! rosti atunci ciudatul vrăjitor. Avem înaintea noastră treizeci și șase de ore de liniște. Căci, după ce am consultat spiritele, am anunțat negrilor că acestea fixau la răsăritul lunii pline ora sacrificării voastre și... a ospățului.

— Vor să ne mănânce; bâigui Titin, căruia îi clănțăneau dinții.

— Vezi bine, răspunse vrăjitorul. Ce vreți să faceți un trib de antropofagi cu prizonierii lui? Să le taie gâtul și să-i mănânce cu tot ritualul... Dar fiți pe pace, avem înaintea noastră treizeci și șase de ore în care ne putem gândi cum puteți scăpa de această soartă jalnică. E o chestie de imaginație. Trebuie însă ca, înainte de a treizeci și șasea oră, eu și voi să fi reușit să fugim.

— Vrei să pleci cu noi? Să renunți la situația onorifică pe care o ocupi? se miră Marsiliezul.

Vrăjitorul își desprinsese încet masca și lepădă

vestmântul de ierburi.

— Așteptam doar o ocazie să-mi încerc norocul, răspunse el. Trei indivizi hotărâți pot rău și acolo unde unul singur ar da greș.

Și se arată privirilor celor doi cinești. Era într-adevăr un European, care, sub deghizamentul lui de vrăjitor, purta un combinezon de aviator. Ia unul din buzunare băgă obiectul pe care nu încetase să-l țină 19 mână și care era un revolver învelit într-o batistă. Fața lui, smeadă și grațioasă, era ciudat de tânără. Avea bucle scurte, blonde, și ochi albaștri, blânzi dar îndrăzneți.

— Ești aviatori exclamară într-un glas Titin și Normand.

Și acesta din urmă continuă:

— Dar atunci, probabil că d-ta ești aviatorul al cărui avion a căzut alaltăieri în pădure? Eram neliniștiți de soarta d-tale și am pornit să te căutăm. Așa se face că am căzut în mâna negrilor.

— A căzut în pădure un avion? exclamă protectorul lor.

Așadar du era el.

Titin și Normand se uitară unul la altul.

— Atunci sunteți doi, reluă cineastul. Căci am văzut căzând un avion pe care l-au capturat sălbatecii.

— Habar n-am de asta! exclamă tânărul aviator, încruntând din sprâncene. De ce mi-or fi ascuns asta? Și ce-ar fi făcut cu avionul și cu pilotul care-l conducea?

— Nu știm nimic despre el, răspunse Normand. Când avionul a fost capturat de Negri, el nu mai era înăuntru.

Să fi sărit înainte cu parașuta? Să se fi ascuns în pădure? Nu putem face decât presupuneri.

— Ciudat! rosti tânărul aviator-vrăjitor. Da, e foarte ciudat ca un avion să se fi riscat prin meleagurile astea, departe de liniile obișnuite. Trebuie că i s-a întâmplat același lucru ca și mie: a fost abătut din drum de un ciclon... Dar n-a fost nici o furtună zilele astea prin partea locului.

— Nu, niciuna, confirmă Normand.

— Atunci nu mai înțeleg.

Părea că se gândește, căutând dezlegarea unei probleme insolubile, care-l preocupa în cel mai înalt grad.

Făcu cu mâna un gest ca pentru a renunța și a înlătura provizoriu această cauză de griji.

— Să ne întoarcem la chestiunea voastră, reluă el. În primul rând, să mă prezint și să vă istorisesc pățania mea. Poate că numele meu vă va spune ceva. Mă numesc Barbara Dingle, aviatoarea Barbara Dingle, pe care toți cei ce se interesează de aviație o știu dispărută de câteva luni în cursul unui raid.

Barbara Dingle? repetară cei doi cineaști, căutând în amintirea lor.

Deodată se făcu în mintea lui Jean Normand lumină.

— Raidul San-Francisco-Yokohama-Melbourne-Marsilia-Paris, recită el, citind în amintirile lui. Aproape întreg ocolul pământului. Așadar d-ta ești aviatoarea care a încercat performanța aceasta și care a dispărut, într-adevăr, între Beyruth și Marsilia. Ai fost căutată zadarnic săptămâni de-a rândul... Și săptămâni întregi pe urmă, timpul a făcut ce face cu orice aventură omenească. A aruncat asupra dispariției d-tale vâlul uitării. De altfel» nimeni nu te mai credea în viață... Dar ce se întâmplase cu d-ta?

— Ce vedeți, răspunse tânăra fată. Un ciclon m-a târât departe de ruta mea și m-a aruncat în centrul Africii. Am făcut o aterizare forțată în mijlocul hățișurilor și imediat m-am pomenit înconjurată de sălbateci, care se prosternau. Am înțeles că nu văzuseră niciodată un avion și că mă socoteau o făptură supra omenească, un fel de sol al divinităților lor.

Am profitat de credința aceasta ca să-mi fac aici o situație acceptabilă, primind onorurile cu care mă înconjurau. Mulțumită ușurinței cu care deprind limbile străine, am început, după câteva săptămâni, să mă descurc binișor cu dialectul lor. Iată cum am devenit „vrăjitoarea albă” — ceea ce nu m-a împiedicat o clipă să caut mijlocul de a evada, cu oarecari șanse de a ajunge la

lumea civilizată, și de a da vreun semn de viață celor ce se interesează de mine.

Făcu o pauză și adăogă.

— Și cred că șansa asta am s-o am cu voi.

— Nici n-am cere mai mult, răspunse cu modestie Jean Normand. Dar ce putem face noi? Suntem doi bieți cinești urmăriți de nenoroc și, în momentul de față, foarte la ananghie...

— Știu, îl întrerupse Barbara Dingle. Conform datinii, mie mi-au încredințat negrii aparatul și armele voastre, ca și toate lucrurile pe care vi le-au luat; mi-ar fi așadar ușor să vă înarmez și să încerc cu voi o fugă îndrăzneță, după ce vom fi ucis pe paznici. Dar ce vom face pe urmă?

Pădurea ne ține mai prizonieri decât tot tribul. Am pieri pe rând, cu toții, fără să reușim să mai ieșim din desiș.

— Noi avem pe undeva un automobil-omidă, înarmat și îndestulător aprovizionat cu muniții, declară cineastul. Dar în ce direcție o fi? Numai Dumnezeu știe.

— Putem încerca și altceva, spuse Barbara, gânditoare. Trebuie însă mai întâi să descopăr unde au ascuns sălbaticii aceștia epava avionului de care mi-ați vorbit. Lăsați-mă pe mine și n-aveți nicio grijă.

Le dezlegă mâinile și le dădu două revolvere automate, completate cu câteva încărcătoare.

— Am să fiu nevoită să vă părăsesc, pe câteva ore poate. Aveți cu ce vă apăra în caz de primejdie. Am să interzic, însă, să se între în coliba aceasta. Așa că o să mă puteți aștepta în toată siguranța, numai să nu încercați să ieșiți. La revedere.

Ridică perdeaua de frunze, care acoperea intrarea, și dispăru.

Cei doi cinești rămaseră mai departe așezați pe jos.

— Asta zic și eu că e o aventură! oftă Titin.

— O aventură de pomină... dacă scăpăm cu viață din ea. N-ai auzit pe această onorabilă tânără vrăjitoare? Are armele și aparatul nostru... Aparatul nostru, măi Titin!

— Acum să vezi cum o să mai filmez eu peripețiile

evadării noastre, spuse Marsiliezu, cu fața luminată de un larg surâs.

— Sigur, ca tine cine mai el ÎL luă peste picior Jean Normand. Figuranții se vor pune amabil la dispoziția ta, și dacă filmul nu va ieși bine, îți vor permite s-o iei de la capăt.

— N-am vrut să zic asta, protestă Titin ridicând din umeri. Voiam doar să spun că dacă s-ar ivi vreun prilej...

— Dacă s-ar ivi vreun prilej, tu și eu o să fim foarte fericiți să ne putem măcar lua tălpășița, răspunse regizorul. Deocamdată adu-ți aminte că te afli într-un fel de cămară de bucate și că figurezi în viitorul meniu cu titlul de mușchiuleț, antricot, fleici, etc., servite în sânge.

— Parcă tu nu? mormăi Titin, readus la tragica realitate de nemilosul lui camarad.

— Da... dar de început au să înceapă cu tine — ești doar mai grăsuliu. Eu am să fiu probabil rezervat pentru zile de post: sunt slab.

Zgomote ciudate. Venite de afară, împiedică pe Marsiliezu să răspundă. Cei doi prieteni se apropie de ușa colibei și privesc prudent prin perdeaua de frunziș.

— Ia te uită! Se pregătește sala banchetului, glumi Normand.

— Cam așa îmi miroase și mie, oftă Titin, făcând o strâmbătură. Sper că asta nu va contraria planurile prietenei noastre vrăjitoarea. Dar ce i-o fi apucat pe trăsniții ăștia de negrii să găurească tavanul sălii noastre de mâncare?

— Sălii lor de mâncare! Îl corectă Normand. Pe masă vom fi noi, nu în jurul ei. Dar ai dreptate. Vor să găurească bolta și nu înțeleg de ce.

Într-adevăr, o echipă de negri, urmărind probabil anumite instrucțiuni primite de ei, năvăliseră în criptă și făceau diferite treburi, unele mai ciudate decât altele.

Câțiva dintre ei se cățăraseră sprinteni ca maimuțele în copacii dimprejur și se luptau cu bolta de frunzet, tăiau crăcile, rupeau ramurile și făceau, încetul cu încetul. O

deschizătură largă prin care începu să se vadă un colț de cer.

Încurând deschizătura, lărgită neîncetat, desenă un cerc larg prin care ziua pătrunse în criptă transformând-o în lumină.

— Spectacolul va avea loc în aer liber, spuse glumeț Normand. Înțeleg acum ce vor ei. Vor ca soarele și luna să poată și ele asista la festivitate. În primul rând luna. Nu ne-a spus miss Barbara că o să fim sacrificați în momentul când răsare luna plină?

— Dă Doamne niște nori groși și fă cerul mai negru decât fețele eventualilor noștri consumatori! se rugă Marsiliezu.

— De-ar rămâne mai bine farfuriile goale... pentru că prada și-a luat zborul! răspunse Normand.

Titin, pesimist, clătină din cap.

— Prea sunt mulți! gemu el. n-o să reușească miss Barbara să ne escamoteze dintre ghearele atâtor negri.

— Spui prostii, răspunse regizorul. Nu numărul contează. Vrajitoarea noastră știe ea să aranjeze lucrurile. Când va veni momentul decisiv, va găsi ea iln motiv ca să curețe jocul de ei.

Încăpățânat în descurajarea lui, Titin ridică amenințător revolverul automat, pe care i-l dăduse Barbara Dingle.

— În orice caz, înainte de a mă lăsa mâncat de ei, pe mulți am să dau gata! spuse el.

— Liber ești să faci cum îți place, dragul meu. Eu prefer să mă bizui pe avioane.

Negrii sfârșiseră de făcut deschizătura în bolta de verdeață. Coborâseră din copaci și curătau acum pământul de crengile și frunzele căzute. Liberară astfel un spațiu larg între cărăruia ce venea din satul negru și stâlpii cu capete de idoli, înfipti în fața pietrei de sacrificii.

— Asta ar putea fi un teren de football numărul unu! constată Titin, care-și amintea că fusese inter-dreapta într-o echipă marsilieză.

— Hm! Părerea mea e că ar putea avea și alte

destinații, răspunse Jean Normand, dar poate pentru ca să ne tihnească somnul la noapte, ar fi mai bine să nu cercetăm la ce va servi terenul acesta. În orice caz, nu încape îndoială că pregătirile acestea se fac în cinstea noastră.

Negrii își sfârșiseră treaba. Plecară din luminiș și se îndreptară spre colibele lor.

Se înnopta.

— Noaptea asta o mai ducem noi cum o mai ducem, oftă regizorul. Dar noaptea viitoare... Dacă am încerca să dormim? Ce zici, Titin?

— Că ai completă dreptate. Să ne odihnim ca să fim mâine în formă și gata de orice eventualitate.

Se întinseră, unul lângă altul, pe un pat de frunze care părea să fi fost pus acolo pentru ei.,

După câteva clipe amândoi sforăiau, care mai de care, ca și cum n-ar fi fost niște condamnați la moarte.

O mână nemiloasă îi smulse din somn, zgâlțâindu-i. Însăpăimântați, se ridicară în capul oaselor. Dar la căpătâiul lor nu era decât fața grațioasă a Barbarei Dingle, aplecată deasupra lor.

— Ascultați, șopti ea cu degetul la buze ca să le facă semn să tacă. Am un plan. Dar nu va fi realizabil decât peste douăzeci de ore, adică aproape în clipa când se va ridica asupra voastră cuțitul sacrificatorului. O să vă puteți ține bine până atunci?

— Trebuie, răspunse cu hotărâre Normand.

— Devreme ce altfel nu se poate... adaogă Titin.

— Judecați singuri. De altfel, în orice caz, trebuie să vă pun la curent, căci pentru executarea planului meu am să am nevoie de ajutorul vostru... sau cel puțin al unuia dintre voi.

— Suntem la dispoziția d-tale, strigară într-un glas cei doi cinești.

Barbara Dingle le zâmbi dar cu o nuanță de melancolie, care spunea limpede cât de grav era momentul.

Și poate în orele cât lipsise, își putuse da seama de

situația exactă și se simțea mult mai puțin sigură de reușită decât spunea.

— Amândoi ar fi prea mult, răspunse ea. O să fiu nevoită să aleg.

Titin Duval, care avea prestanță și era mândru de ea, scoase pieptul în afară.

— Alege 1 declară el, într-o poză avantajoasă, sigur de sine.

— Alege, spuse modest și Jean Normand.

Suntem tustrei interesați la reușită, nu-i așa? Prin urmare nu e vorba de vanitate.

Aviatoarea îi măsură cu privirea, din cap până-n picioare, pe amândoi.

— Aveți dreptate, spuse ea. Alegerea mea ou poate jigni întru nimic pe acela pe care-l va elimina. Căci e o simplă chestie de statură... De aceea, la d-ta voi face apel, d-le Normand, pentru că între siluetele noastre nu cred să fie o mare deosebire, nici ca înălțime, nici ca grosime. Vino, te rog, lângă mine.

Cineastul se supuse și se așeză umăr la umăr cu Barbara Dingle.

— Niciun deget diferență, decretă Titin, transformat în arbitru.

— Cu atât mai bine! răspunse fata. Vrei să fi așa de bun să probezi asta?

„Asta” era vestmântul de frunze, care alcătuia ținuta de ceremonii a vrăjitoarei albe, și masca hidoasă care-i ascundea fața.

Jean Normand și le puse.

— Admirabil! exclamă Barbara. Costumul îți vine ca turnat.

— Vrei să-l port în public? întrebă, mirat, regizorul.

— Da... Și am să vă explic de ce și cu ce ocazie.

Și, făcând semn celor doi bărbați să se așeze lângă ea, tânăra aviatore începu să le vorbească în șoaptă.

CAPITOLUL 7.

RĂSARE LUNA...

la seara ceea domnea fierbere mare în sat.

În toate colibele, negrii se pregăteau în sunetele tam-tamurilor sfinte, de marea sărbătoare a sângelui.

Toată ziua munciseră sub ordinele vrăjitoarei albe, într-o forfotă neîntreruptă între sat și luminișul sacrificiilor.

Acum totul era gata și nu mai aveau decât să participe la ceremoniile rituale, întâi spectatori, apoi comeseni la sângerosul ospăț.

Cam cu o oră înainte de răsăritul lunii, răspunzând la chemarea tam-tamurilor, întreg tribul ieși din colibe și formă un cortegiu care se îndreptă spre luminiș. Pădurea fu iluminată de focul torțe lor pe care le duceau negrii. Noaptea era plină de zarvă. Păsările de noapte își luară zborul, fiarele fugiră.

Dansând, cântând, urlând, cortegiul ajunse la luminiș și se rânduie pe de margine pe trei părți. A patra lăture era alcătuită de coliba vrăjitoarei, de piatra— jertfelnic și de stâlpii destinați victimelor.

Toți spectatorii țineau torțe și luminișul părea un rug. Afară de lumina aceasta, în cele patru colțuri ale luminișurilor, patru izvoare luminoase, fixate de copaci— izvoare luminoase în care unor Europeni nu le era greu să recunoască niște reflectoare — făceau ca în luminiș să fie ca ziua. Lumina era orbitoare.

Pentru surperstițioșii indigeni, prezența acestor reflectoare, pe care ei le și botezară „ochii fermecați”, era o minune. Ea se explica, evident, prin intervenția

vrăjitoarei albe, întrebarea era de unde și le procurase.

Negrii, mai simbolişti și gata să admită supranaturalul, nici nu se gândeau să-și pună asemenea întrebări. Admirau doar, uimiți, încântați și îngroziți totodată.

Un asemenea belșug de lumină, sporit prin mijloace necunoscute, le dădea un respect nemărginit pentru puterea vrăjitoarei.

Deasupra luminișului, prin larga deschizătură făcută în cupola de verdeață, noaptea își întindea vălul beznei. Luna nu răsărise iacă.

Șeful tribului, înconjurat de dregătorii lui, se așezase în rândul întâi, la câțiva metri de piatra de sacrificii, cu fața spre stâlpi și spre intrarea colibeii sfinte.

Încă invizibilă, vrăjitoarea albă era probabil înăuntru, în dosul perdelei de frunze, apărută de cei doi pui de leu domesticiți, culcați în fața pragului.

Aștepta probabil momentul să-și facă apariția solemnă.

Căci totul era gata pentru marele sacrificiu. Barbara Dingle regulase dinainte, până în cele mai mici amănunte, punerea în scenă și nu voise să lase nimănui altcuiva grija de a duce pe captivi la locul unde trebuiau să stea în așteptarea ceasului morții.

Probabil că convinsese pe negri că spiritele hotărâseră să nu lase pe niciun muritor de rând să atingă jertfele care le erau menite.

Titin Duval era legat deja de unul din stâlpi. Lângă el se aflau aparatul cinematografic, armele și diferitele piese ale echipamentului lor, care le fuseseră luate de negri atunci când fuseseră capturați.

Lucrurile acestea constituiau probabil daruri solemne pentru spiritele protectoare ale tribului.

Cu titlul acesta figurau la ceremonie.

Îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, cu fața acoperită de o mască pictată, acoperită de semne magice, o formă omenească zăcea legată de piatra de sacrificii.

Așezat lângă ea, aștepta cuțitul pregătit s-o omoare după ritual.

Această formă trebuia să fie nenorocitul de Jean Normand, pus în neputință de a face o singură mișcare, din cauza legăturilor ce-l țineau strâns de piatră.

Sub lumina torțelor și a proiectoarelor, în sunetul melopeelor barbare, pe care le scandau negrii, acompaniați de bubuitul asurzitor al tam-tamurilor, această punere în scenă era destul de impresionantă și nenorocitul Titin regreta desigur destul că n-o putea „turna”.

Privirile-i căutau aparatul lui cinematografic, care cu o cruzime inconștientă îi fusese pus aproape la îndemână, producându-i un fel de chin tantic.

Dar Titin, a cărui emoție era vizibilă și lesne de înțeles în această împrejurare, avea o atitudine de așteptare desprinsă deja de preocupările pământești. Ochii lui exprimau spaima cea mai mortală și nu se desprindeau o clipă de la ușa pe care trebuia să apară, dintr-o clipă într-alta, vrăjitoarea albă, transformată ad-hoc în mare preoteasă a Lunei.

Ce se va întâmpla atunci? Și ce speranță le mai putea rămâne celor doi nenorociți? Oricare ar fi fost planurile și făgăduielile Barbarei Dingle, șansele de reușită trebuiau să le pară foarte mici, în fața situației care le apărea în toată oroarea.

Cum o să poată tânăra fată să impună acestei mulțimi de negri în delir, supra-excitată de pasiunea antropofagă? Această mulțime, care înconjura din trei părți luminișul, nu va lăsa să i se smulgă prada. Mai probabil că se va năpusti asupra celor doi Francezi, ca să-i sfâșie în bucăți și să-și împartă zdrențele.

Chiar Barbara Dingle, n-avea să aibă și ea aceeași soartă, dacă încerca să înșele așteptarea acestor sălbatici?

Fuga părea imposibilă. În prezența acestor diavoli agili, cu picioarele ca de oțel, ajutați de cunoașterea pădurii, era cu neputință să recurgi la fugă.

Ar fi fost mai cu cap să fi încercat asta în cursul nopții

precedente, sau chiar în timpul zilei care se scursese. Atunci n-ar fi avut de dejucat decât supravegherea și urmărirea câtorva negri.

Dar acum, când tot tribul era adunat, să recurgă la fugă n-ar fi fost decât o nebunie disperată. De ce așteptase atâta, Barbara Dingle?

Părea că într-adevăr voise să se joace cu focul.

— Pe spinarea noastră! gândea cu amărăciune bunul Titin, ale cărui șanse de a revedea Marsilia, scădeau cu fiecare clipă.

Cortina de frunziș se mișcă și se îndepărtă. Puii de lei se ridicară pe labile lor dinainte, urlând.

Îmbrăcată în vestmântul ei de frunziș și cu fața acoperită cu oribila mască, apăru vrăjitoarea albă, ținând într-o mână măciuca sacră și în cealaltă obiectul misterios, înfășurat într-o batistă.

Ea ritma niște pași, prescriși desigur de riturile magice, și mormăia niște silabe care nu puteau ajunge până la urechile ascultătorilor și se pierdeau în tumultul general.

Dansând bizar, vrăjitoarea se îndreptă spre stâlpul de care era legat Titin Duval.

După ce șterse, mai întâi cu piciorul, cercul magic tras în jurul lui, ea se apropie de prizonier și-l ocoli de câteva ori, dansând din când în când; în trecere ea-i atingea mâinile, picioarele, șoldurile sau gâtul, scoțând niște țipete stridente, repetate îndată de tot tribul, a cărui surexcitare ajunsese la paroxism.

Urlând, bâțâindu-se, măturând praful cu frunțile lor prosternate, negrii erau pradă unei frenezii mistice și sângeroase totodată, asemănătoare cu nebunia.

Îndată, când, după gestul jertfitorului, ei se vor reperi asupra prăzii, vrăjitoarei îi va fi cu neputință să-i mai rețină.

Clipa aceasta o așteptau ei, urlând ca niște posedăți.

Acum vrăjitoarea se depărtă de Titin, trase, în jurul lui, cercul magic și se îndreptă spre piatră.

Strigătele și bâțâielile se întetiră, s-ar fi zis că-s urletele

unei bande de tigri flămânziți, la vederea prăzii.

Cum făcuse și lângă stâlp, vrăjitoarea începu să danseze, ocolind de jur împrejur lespede de piatră.

În sfârșit, ea se opri și apucă cuțitul... Tremurând și făcând să se audă scrâșnete îngrozitoare, mimând înfiorătorul banchet pentru care se pregăteau, negrii urmăreau din ochi cele mai mici mișcări.

Busturile lor se aplecau înainte, genunchii li se îndoaiau ușor, gata să se destindă.

Era ca o haită de câini feroci, pe care numai biciul o mai ținea la respect.

Deodată, poleind cu argint bolta întunecată a nopții, apărură o lumină... Răsărea luna.

Cuțitul jerfitoare se ridică, apoi se coborî cu violență, înfigându-se în pieptul corpului întins pe piatră.

Dar, în aceeași clipă, se petrecu un lucru neașteptat, care, îngrozind pe negri, îi îndepărtă de la spectacolul atât de nerăbdător așteptat.

Prin deschizătura făcută în ajun în bolta de frunziș, căzu deodată cu zgomot asurzitor o uriașă pasăre albă, cu aripile desfăcute. Căzu în luminiș, atinse pământul, mai merse puțin și se opri la trei sau patru metri de stâlpi.

Îngroziți de această apariție, pe care o socoteau supranaturală, negrii căzură cu fața la pământ.

Toți, fără excepție — chiar și șeful tribului și sălbatecii înarmați cu sulite însărcinați cu supravegherea prizonierilor.

În luminiș rămăseseră în picioare numai Vrăjitoarea albă și Titin Duval, căci Jean Normand, în giulgiuri albe, cu fața ascunsă de o mască mortuară și legat de sinistru piatră pe care curgea probabil sângele tășnit din pieptul lui înjunghiat, nu era în stare să se ridice saci să facă cea mai mică mișcare.

Nimeni, din tribul care înconjura luminișul, nu văzu deci scena care se desfășură deodată, cu atâta repeziciune, de parcă toate gesturile ar fi fost regulate dinainte.

Părăsind pe nenorocitul în pieptul căruia înfipsea

cuțitul ritual, vrăjitoarea fugi spre avion, imitată îndată de Titin, ale cărui legături, tăiate fără îndoială dinainte, căzură ca prin minune.

Totuși asistentul lui Normand avu grijă mai întâi, neglijându-și tovarășul întins pe piatră, să ia prețiosul aparat cinematografic și să strângă armele ce zăceau la pământ.

După aceea, din patru sărituri, o ajunse pe vrăjitoarea albă care-l precedase pe bordul avionului, escaladă îndată scara care-i fu întinsă și dispăru în cabină.

După zece secunde, avionul „repus în mișcare, cotea, o lua îndărăt, rula până la marginea luminișului transformat în câmp de aterizare și-și lua zborul sau, mai bine zis, evada prin deschizătura făcută în frunziș.

Decolarea aceasta, executată cu atâta măiestrie, ca o scamatorie, trecu complet neobservată de negri.

Când, după câteva minute, aceștia îndrăzniră în sfârșit să ridice ochii și să exploreze cu o privire plină de teamă luminișul, nu mai zăriră nici avionul, nici pe vrăjitoarea albă, nici pe prizonierul legat de stâlp.

Doar corpul întins pe piatră mai rămăsese.

În primul moment rămaseră nemișcați, înspăimântați de această dispariție care, după mintea lor, nu putea fi decât opera spiritelor.

Apoi își spuseră, fără doar și poate, că acestea își luaseră partea leului și că nu le rămânea bieților negri altceva de făcut decât să se înfrupte din cât le lăsaseră nemâncat spiritele.

Scotând strigăte feroce, se năpustiră asupra omului culcat pe piatră.

Șeful și marii dregători nu rămaseră deloc în urmă. Ajunseră cei dintâi, traseră spre ei cadavrul și-l despuiară de vesminte și de mască.

Atunci, o nouă uimire îi lăsa încremeniți.

Pe jertfelnic nu era decât un manechin, îndemânatic confecționat cu pământ cu măracini și cu liane.

CAPITOLUL 8.

BUN NOROC!

Ce-ar fi gândit ei dac-ar fi putut urmări pe bordul avionului pe cei doi supraviețuitori ai acestei extraordinare aventuri?

În timp ce Titin, nebun de bucurie, pune pe dușumeaua cabinei puștile, revolverele, cartușierele și prețiosul aparat cinematografic — într-un cuvânt toată prada smulsă îndărăt de la sălbateci, vrăjitoarea își scotea masca, talismanele și vestmântul cu care era împopoțonată.

Și de sub ele ieși la iveală Jean Normand.

— Admirabil ți-ai jucat rolul! Bravo! strigă o voce tinerească și fragedă.

Era vocea pilotului, Barbara Dingle. Ea întoarse spre cei doi prieteni fața-i grațioasă.

— Ei, vezi? continuă fata. Totul a mers ca la poruncă și planul meu n-a fost excesiv de îndrăzneț când ți-am cerut să-mi ții locul sub această inviolabilă deghizare.

În timpul acesta am izbutit să găsesc și să repar avionul. Din fericire nu era prea tare avariat și avea o provizie suficientă de benzină, așa că am putut pregăti repede răpirea voastră.

— Mulțumesc! spuseră într-un glas cei doi prieteni, strângând una din mâinile fetei. Îți datorăm viața, mică domnișoară.

— Și acum, vei merge cu bunătatea până la capăt? întrebă atunci Jean Normand. Îmi închipui ce ai să ne propui. Să ne repatriezi, nu-i așa?

— Poate, spuse ciudata Barbara. Sunt nerăbdătoare să-mi continui raidul întrerupt. Dar n-am să fac asta înainte de a mă fi încredințat că mi-e cu neputință să viu în ajutorul îndrăznețului pilot al acestui avion. Consider ca o datorie sfântă să zbor pe deasupra pădurii de îndată ce se va face ziuă. Nu-mi spuneți că zadarnice sunt cercetările. Știu, e cel mai probabil. Dar chiar în caz de eșec, am să dau alarma la posturile cele mai apropiate.

— Te înțelegem, aprobă Jean Normand. Și ne-am asocia bucuros la cercetările d-tale.

— E inutil, declară Barbara. Știu dinainte că pădurea își va păstra taina. Nu e destul de frumos că au fost salvate trei vieți?

Dar ochii ei erau umezi de lacrimi la gândul sfârșitului tragic al nefericitului aviator, care rămânea singura victimă a aventurii lor comune.

*

* *

Se făcea ziuă. Avionul nu încetase să descrie cercuri largi pe deasupra pădurii.

Acum zbura pe la marginea ei.

Titin și Jean Normand explorau hățișurile.

— Iată auto-omida noastră! strigă deodată regizorul. Vrei să ne lași jos aici, miss Barbara? Suntem grăbiți să ne punem pe lucru.

— Numai să găsesc un teren unde să pot să aterizez și să vă debarc, dragii mei. Nu prea departe de automobilul vostru, uu-i așa? Cred că v-ați săturat să tot fiți prada sălbaticilor... Un sfat bun: nu vă mai aventurați în pădure. Căci se prea poate ca negrii mei, după ce-și vor fi revenit din prima spaimă, să bănuiască ceva și, furioși că prada le-a scăpat din mână, să pornească în căutarea voastră.

— Și a d-tale, miss.

— Eu am să zbor fără grijă pe deasupra lor.

— Cu riscul de a fi nevoită să cobori iar.

— Am să fiu prudentă, făgădui aviatoarea... A, iată,

cred că voi putea ateriza aici.

Izbuti, debarcă pe cei doi Francezi și primi încă odată mulțumirile lor.

— Amintește-ți, miss Barbara, că noi mai rămânem aici opt zile și că. Dacă ar fi să descoperi ceva sau să te amenințe vreo primejdie, găsești lângă noi și lângă mașina noastră ajutor și un refugiu sigur.

— Dragi prieteni, n-am să uit asta.

Trei mâini se strânseseră între ele.

Apoi avionul urcă din nou în înaltul cerului și încurând nu mai fu decât un punct negru care aluneca pe deasupra pădurii.

— Bun noroci murmurară în același timp Titin și Normand.

Apoi acesta din urmă încheie:

— Și acum, la lei!

— Cam așa strigau și Romanii, în timpul jocurilor de circ, când voiau să dea carne de om fiarelor sălbatece! gemu fricosul Titin, cu un oftat lugubru.

— Cei care erau expuși fiarelor n-aveau în mână o pușcă bună cu repetiție, observă sever Jean Normand. Și nici n-aveau drept fortăreață o providențială auto-omidă, înzestrată cu o mitralieră. Dragul meu, ești un ingrat. Ai prefera să fii în locul lui miss Barbara Dingle, care e gata să-și riște încă odată viața pentru ca să dea de urma unui aviator necunoscut?...

...Care probabil n-ar fi făcut pentru ea același lucru, aprecie foarte timid Titin.

*

* *

Aviatoarea zbura deasupra pădurii, sus de tot, ca să nu alarmeze tam-tamurile indiscrete care în hățișurile ecuatoriale țin cu succes locul telegrafului, servind la transmiterea știrilor. Știa din experiență că negrii au auzul fin și văzul ager.

Describe cercuri largi, ca o pasăre de pradă care-și

fascinează victima, înainte de a se năpusti asupra ei ca s-o înhațe în gheare.

Dar noaptea veni înainte ca ea să se fi hotărât. Atunci, ocrotită de întuneric, se hotărî să se apropie de acoperișul de verdeață, fără a înceta să descrie cercuri al căror diametru se micșora.

Și centrul acestor cercuri era vădit un punct fix.

CAPITOLUL 9.

Când, din cauza pierderii de viteză, Gilbert Laporte coborâse din cer fără să dea drumul comenzilor sau să ia picioarele de pe pedale, el nu executa numai niște reflexe datorite instinctului adânc, care leagă orice faptură omenească de viață. Personal și în împrejurări normale nu și-ar fi făcut niciun fel de iluzii. La capătul căderii lui îl aștepta moartea.

Dar în amintirea lui stăruia prezicerea vraciului, care-i dădea o încredere absolut nejustificată.

Rațiunea lui îi șoptea:

— Măi Gilbert, de data asta te-ai ars!

Dar credința lui protesta;

— Haida de!... Mai am de trăit, încă n-am găsit-o pe Barbara...

Și iată că, dreptate avu credința, nu rațiunea: trecând la o muche de cuțit pe deasupra cupolei de verdeață, Gilbert zări deodată în locul unde se părea că avionul se va zdrobi, un spațiu liber, un fel de luminiș, în mijlocul căruia nu creșteau decât arbuști neînsemnați și ierburi moi.

O singură explicație era posibilă: luminișul acesta luase naștere dintr-un incendiu al pădurii, aprins de vreo furtună ecuatorială și care se stinsese de la sine, după ce mistuise câteva sute de hectare.

Căderea lui Gilbert era prea rapidă pentru ca el să aibă timp să se gândească la explicații. Faptul era deajuns: înaintea lui, un spațiu liber de care putea profita.

Se lăsă pe spate, trase pârghia, izbuti să mai înalțe,

pentru ultima dată, puțin aparatul și, fără alte stricăciuni decât câțiva arbuști ruși și câteva plante strivite, reuși să facă o aterizare impecabilă.

Avionul atinse pământul, rulă puțin, și se opri frânat de plante.

Aparatul și pilotul erau nevătămați.

Dar pe câtă vreme — cel puțin în ceea ce privea pe tânărul aviator? Asta era o întrebare. Nu poți ateriza în centrul, chiar despădurit, al unei păduri africane, locuită numai de șerpi veninoși, de fiare sălbatice și de antropofagi, dar lipsită de alimentele necesare hranei omului.

Chiar dacă altă primejdie n-ar fi existat, foamea l-ar fi dat repede gata pe Gilbert Laporte.

Tânărul coborî din cabină și, după ce inspectă împrejurimile imediate — căci mai departe, în adâncul pădurii, nu putea vedea — trebui să recunoască, cu tot optimismul lui, că deocamdată foamea care-i tortura stomacul n-avea cu ce să se astâmpere.

Și aproape imediat și alte griji începură să-l hărțuiască. În condițiile în care se afla el, o altă primejdie era mai gravă decât singurătatea și decât foamea: vecinătatea sălbatecilor, de care un European are numai să se teamă.

Și într-adevăr! Gilbert, care se aventurase pe un fel de potecă tăiată în zidul de verdeață, dădu deodată de un idol hidos, sculptat în trunchiul unui copac rupt, și a cărui mască îi păru atât de înfricoșătoare, încât cedă ispitei de a face un salt îndărăt și de a se refugia în dosul celui mai apropiat tufiș.

Și bine făcuse, căci îndată apăru un negru de o statură herculeană, încărcat cu o povară destul de grea dar care ținea în mână dreaptă o sulită ce putea deveni primejdioasă.

*

* *

Cu mai puțin de o săptămână înaintea acestei zile, un

ciclon cum numai în pădurea ecuatorială se pomenește, pustiise regiunea.

După ce uraganul trecu și în pădure se făcu iar liniște, negrul Koré-Koré ieși târâș de sub rămășițele colibei lui dărâmate și se apropie, teafăr dar încă plin de spaimă, de uriașul copac frânt de furtună și care cât pe ce fusese să-l strivească.

Negrul îi aruncă o privire plină de recunoștință. În creierul lui de sălbatec se năștea vag ideea că în acest copac sălășluiau două puteri contrarii: una dușmănoasă (ea provocase căderea copacului); alta favorabilă (căci îndreptând în cădere copacul într-altă parte, cruțase viața lui Koré-Koré).

Se uită la trunchiul rupt și se apropie de el respectuos. Apoi se aruncă în genunchi și se prosternă ca să mulțumească copacului că nu-l ucisese. Puterea favorabilă cuprinsă în substanța lui era vădit cea mai puternică. Și, deoarece trunchiul ciuntit aducea vag cu o formă omenească, negrul crezu că această putere i se arăta sub trăsături omenești și instinctul moștenit din moși-strămoși îl făcu să ia cuțitul ca să modeleze lemnul și să facă mai trident profilul pe care i se părea că-l vedea.

Ocupația aceasta de sculptor naiv și neîndemânatec îi ceru multă osteneală. Dar merita. Își crea o divinitate protectoare. Lucra cu cea mai mare luare aminte și cu tot talentul lui. Fața lui neagră, cu pomeții largi și cam ieșiți în afară, avea expresia unui elev silitor. Ochii lui galbeni luceau și buzele-i cărnoase erau strânse într-o strâmbătură care exprima efortul.

Atenția lui, abătută de la tufișurile vecine pe care săreau păsări mute, era acaparată de idolul care se năștea sub degetele lui. Dar cum el se ocupa de fiecare detaliu în parte, de gură, de nas, de ochi, nu-l vedea încă întreg și nu-l descoperi cu adevărat decât în clipa când, socotindu-și opera terminată, se trase câțiva pași înapoi ca să-și dea seama de aspectul total.

Atunci, sări în lături îngrozit, scoțând un răcnet de groază.

Ce duh răutăcios îi purtase mâna și pocise astfel masca de bunătate ce dorea să sculpteze? Zâmbetul binevoitor căutat de cuțitul lui, nu era decât o schimonoseală înfricoșătoare, pocind gura. Și în locul bunăvoinței ce dorise să pună în privirea zeului, o furie diabolică țâșnea din ochii monstrului.

Din strădania degetelor lui se născuse un chip drăcesc.

Negrul gemu de deznădejde și se aruncă cu burta la pământ în fața operei lui.

O recunoștea; era cealaltă, puterea ceea nefastă și cruntă, care sălășluia în același trup cu protectorul.

Socotind să întruchipeze pe duhul binefăcător, trezise și în mod imprudent și dăduse corp celeilalte puteri, demonului.

Poate că, în sânul copacului, fusese o luptă între cele două dichuri. Dar de data asta biruința fusese a celui rău și, respingând pe celălalt, ieși el la iveală din lemn, impunându-se inspirației oarbe a sălbaticului.

— Acum nenorocirea s-a abătut asupra lui Koré-Koré, săracu' de el! se gândi acesta, prăbușit de groază și durere la pământ.

*

* *

Nu mai era de făcut decât un singur lucru, odată ce-și stârnise, din stângăcia lui, acest amenințător dușman, trebuia să și-l îmbuneze prin jertfe și daruri și să-și asigure, dacă au protecția lui, barem neutralitatea lui.

Koré-Koré așa făcu. Începu să puie zilnic înaintea idolului cele mai frumoase fructe și partea cea mai mare a pescuirilor lai. Și nu uita să adauge și o tigvă de vin de palmier, ca dușmanul să aibă cu ce-și stinge setea.

Vreme de mai multe zile, merindele acestea se stricară la picioarele idolului, care nu se atingea de fel de ele. Koré-Koré, dândâind de spaimă, socotea că el îi respinge

darurile și-i arăta în felul acesta că mânia lui stăruia.

Continuă totuși să-și depună jertfele și fu în sfârșit răsplătit; într-o bună dimineață găsi locul gol. Fructe și pești, tot, fusese înghițit de idol care zvântase și tigva de vin de palmier. Delirând de bucurie și de recunoștință, Koré-Koré se aruncă la pământ, mulțumind chipului rânjitor, devenit prieten și ocrotitor.

Din clipa aceea încolo, liniștit definitiv, el trăi fericit și încrezător în prezent și-n viitor.

Dar fericirea omenească e lucru tare șubred și vremelnic, chiar dacă e închisă într-un idol de lemn. Iar zeii ce și-i creează superstiția naivă a unui sălbatic nu sunt nici ei înșiși la adăpost de loviturile sortii. Întrupându-și idolul, imprudentul Koré-Koré și-l expuse în același timp acestor primejdii.

Se întâmplă că trăsnetul căzu pe trunchiul divinizat, incendiindu-l. Uscat cum era, arse ca o lumânare. În câteva minute nu mai rămase din el decât un morman de cenușă, în fața căreia bietul negru sta gemând, înmărmurit de groază și de disperare.

Durerea nu i se potoli nici zilele următoare, cu toate că, prin prăpădirea costisitorului său protector, el realiza o frumoasă economie de alimente. Nu-i idol, n-ai cui aduce daruri. Tot vânatul lui era acum numai pentru sine și putea să se ghidească de mâncare și de vin de palmier, ne mai având grija de a păstra o parte pentru foamea și setea idolului.

Și poate că, încetul cu încetul, s-ar fi obișnuit să se mulțumească cu noua situație și ar fi renunțat la scumpa satisfacție de a întreține la ușa lui un chip cioplit, protector și lacom, când, deodată, se produse o minune.

Într-o dimineață, sculându-se Koré-Koré, uluit de groază și de recunoștință în același timp, văzu înfipt în locul mormanului de cenușă, un idol nou-nouț, un idol tot atât de slut, firește, ca cel mistuit de foc și cu care semăna întrucâtva.

Koré-Koré n-avu o clipă de îndoială, învierea din morți

era vădită. Se aruncă deci la picioarele stăpânului cioplit, exprimându-i. Prin fel de fel de gemete, cât era de simțitor la o asemenea favoare.

*

* *

Apoi, pricepându-și datoria, se ridică ducându-se să facă rost de provizii...

Gilbert Laporte, pitit, îl văzu când se întoarse, depunându-și ofrandele la picioarele idolului.

Tânărului aviator îi era foame și sete. Când sălbaticul se depărta, el nu stătu pe gânduri și se repezi să se ospăteze pe contul idolului.

Trăgea tocmai ultima dușcă de vin de palmier, când, niște foșnete de ramuri, vestindu-i apropierea nedorită fie de fiare fie de oameni, îl făcură să se refugieze din nou în cel mai des tufiș.

Abia se aciuiase acolo, că văzu apărând doi alți negri. Iar sosirea asta nouă, unită cu prezenta idolului, îi vesteau destul de limpede vecinătatea unui trib negru, lucru care-l neliniști pe Gilbert.

Putea fi, la urma urmei, o șansă de mântuire dar putea prea bine și mai degrabă fi o primejdie în plus și încă și mai amenințătoare. Tânărul colonial știa că există, în inima codrilor de nepătruns, triburi fioroase, trăind fără nicio atingere cu civilizatorii și care, neavând a se teme de pedeapsă, trăiau după instinctul lor, care putea merge până la canibalism.

A încerca să intre în vorbă cu reprezentanții unor asemenea triburi. Putea fi o imprudență și nu era desigur cel mai bun mijloc de a regăsi pe Barbara Dingle.

Gilbert se hotărî, deci, să tacă mâlc și să stea nemișcat, căutând mai apoi a se înapoia, neobservat, la luminișul și la avionul său.

Acesta nesuferind nicio stricăciune și având și provizie de benzină, îi va fi poate cu putință lui Gilbert să plece.

Asta era acum dorința lui Gilbert Laporte, care se mira

numai că nu mai simțea într-unsul acel fel de chemare, acea nevoie de a merge mai departe, care, zilele trecute, îl tot mâna înainte.

Un glas care răsuna în el, îl chema într-una. Un glas probabil depărtat. Și acum, deodată, iată că se făcu tăcere în el. Să fi însemnat asta că prea se depărtase mult de țintă? Sau, dimpotrivă, că ajunsese la ea? Amândouă explicațiile astea puteau fi luate la fel în considerație.

Dar, pentru moment. Trebuia să-și păstreze libertatea de mișcare pe care și-ar fi putut-o pierde dacă sălbatecii i-ar fi descoperit prezența.

Așteptă deci ca ei să se depărteze, cum se depărtase și adoratorul idolului.

Cei care sosiseră în urmă nu păreau hotărâți s-o facă.

Târându-se, cu infinite precauțiuni, și mărturisind astfel că aveau motive să se teamă că vor fi zăriți, aruncând mereu priviri înapoi și oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea, înaintând cât mai lipiți de pământ, ei se apropiau pe nesimțite de idol.

Când fură aproape de tot, ei își afundară mâinile lacome în jgheaburile umplute cu puțin înainte cu de-ale gurii prin îngrijirea lui Koré-Koré, apoi traseră spre ei tigvele care fuseseră pline cu vin de palmier, menit să răcorească gâtul uscat al zeului.

Succesiv, mimica lor exprimă cea mai completă dezamăgire când găsiră goale vasele. Aruncând priviri furioase în direcția în care dispăruse Koré-Koré, ei exprimară, la adresa acestuia, sentimente pe care Gilbert le înțelese cu ușurință.

Era dispreț și mânie, și un oarecare respect, pentru că gândeau că-l descoperă mai inteligent decât îl socotiseră.

„Ingrat! Blasfemator! Nelegiuit! Zicea mimica lor. Așa-ți faci tu datoria să hrănești acest idol protector? Credința ta e așadar așa de șubredă? Într-adevăr am crezut c-o să dureze mai mulți Cum poți tu spera de acu' înainte să ai pace de la Zei? Și noi, sărmani negri înfometați, cum o să

putem continua să existăm. Ne-am bizuit pe tine și pe idol, sub protecția căruia ne-am pus cu totul... Ne datora hrana prin mijlocirea ta. Și iată că tu lipsești de la datorie. Blestemat să fii, Koré-Koré!

Tânărul aviator aproape ghici acest discurs, după cum faptele lor îi arătară și celelalte gânduri ale celor doi sălbatici.

După ce blestemaseră și înjuraseră de ajuns pe nevinovatul Koré-Koré, aceștia gândiră că putea foarte bine fi doar o întârziere și că hrănitorul lor mai putea veni încă să aducă zeului, prețioasa rație de alimente și băuturi.

Dacă așa stăteau lucrurile, n-aveau decât să aștepte, ascunzându-se, firește, să nu-l deziluzioneze pe Koré-Koré și să nu-l descurajeze să mai strângă cureaua în folosul celor doi înfomețați.

Se ascuseră, așadar, în tufișurile din apropierea ascunzătorii lui Gilbert.

Și intenția lor era așa de vădită, încât aventurosul îndrăgostit, sigur că așteptau acolo cu încăpățănare, trebui să stea nemișcat și să renunțe la planul lui de a se reîmbarca imediat în avion.

Păcat. Căci chiar în cursul orelor următoare, tribul care avea să captureze pe Titin și pe Jean Normandei în care Barbara Dingle ocupa înaltul post de vrăjitor, descoperi avionul și-l duse într-o ascunzătoare misterioasă.

De geaba zarva care izbucnise în luminiș vesti pe cei doi înfomețați și pe Gilbert că acolo se pregăteau evenimente neprevăzute.

Foamea n-are urechi!

Negrii paraziți, care hotărâseră să se ospăteze pe socoteala idolului, se păziră să se ducă să vadă ce se întâmpla.

Și cum prin aceasta ei condamnau și pe tânărul Gilbert la nemișcarea cea mai absolută, nici acesta nu-și putu satisface curiozitatea.

Și astfel pierdu ocazia de a urmări pe sălbateci și de a

descoperi, poate, în apropiere, pe miss Barbara.

Când se lăsă noaptea, readucând calmul și tăcerea și hotărând în același timp pe cei doi hoți descurajați să șteargă putina, tânărul ieși din ascunzătoarea lui.

Dar vai! Luminișul era gol și avionul lui dispăruse. Cum? Gilbert nu se putea dumeri.

CAPITOLUL 10.

TRIBUL CIUDAT

Oricât de încrezător era în steaua lui — care, după spusele vrăjitorului, era strâns legată de cea a Barbarei Dingle — Gilbert Laporte se simți grozav de prost, descoperind teribila situație în care se găsea.

Era singur, fără de-ale gurii, fără arme (căci revolverul, care-i umfla unul din buzunare, nu însemna nimic în fața dușmanilor înfricoșători pe care-i putea întâlni aviatorul) chiar și fără adăpost, pierdut în inima unei păduri ecuatoriale în partea centrală a Africii, cea mai puțin frecventată de Europeni.

Nici când nu se mai găsise un om într-o situație așa de grozavă, fără să poată spera nici cel mai mic ajutor. Trebuia să se socoată pierdut.

Ce mai putea încerca? Să rămână pe loc și să-și aștepte moartea? Era soluția cea mai leneșă, la care tânărul nici nu se gândi măcar.

Să înainteze, să meargă drept înaintea lui, la întâmplare, susținut numai de speranța unei întâlniri, în care judecata și cunoștințele lui despre Africa Ecuatorială nu-i permiteau să creadă? Erau destule șanse ca, în cazul acesta, să întâlnească, în scurtă vreme, vreo fiară sălbatecă, vreun șarpe sau vreunul din sălbatecii care mișunau prin această parte a pădurii. Și soarta lui ar fi fost pecetluită. Veninul, colții carnasierelor, sulile negrilor, nu iartă.

Mai rămânea încă o a treia soluție, aceia de a merge să ceară ajutorul tribului sălbatec, a cărui apropiere o

indicau apariția lui Koré-Koré și a celor doi negri lihniți de foame. Însemna, desigur, să se dea pe mâna lor, și puteau fi canibali. Putea să se teamă că va fi masacrat sau torturat.

Se opri totuși la soluția aceasta, hotărât să înfrunte orice risc decât să agonizeze mai multe zile și să piară de foame.

În mod fatal, lipsit de orice posibilitate de fugă, mai de vreme sau mai târziu trebuia să cadă în mâinile negrilor. Era mai bine să-și cruțe chinurile așteptării și s-o sfârșească cât mai iute. În felul acesta avea să-și cunoască cel puțin soarta.

O porni la drum. Mai întâi pe dibuite și în întuneric. Nemaiavând grijă să-și ascundă prezența, înainta fără precauții în direcția în care gândea că se găsește satul negru, adică în acea pe care o apucaseră cei trei sălbateci.

În realitate el se îndepărta de luminiș. Și cum locul despădurit de tribul care pusese mâna pe avion și care, în timpul acesta, făcea prizonieri pe cei doi cineaști, se găsea de cealaltă parte a luminișului, asta însemna că el se îndepărta de ținta la care voia să ajungă.

*

* *

Merse mult, timp de câteva ore. Tăcerea din juru-i se făcea din ce în ce mai adâncă. Și fiindcă nu întâmpina decât puține dificultăți în înaintarea lui, și lianele și arbuștii păreau să fi fost de curând tăiați ca să-i facă loc să treacă, ar fi fost normal să se gândească că mergea pe urmele vreunei fiare uriașe, poate un tigru mare, poate un elefant care trecuse pe acolo și era desigur înaintea lui.

Asta ar fi putut să-i dea de gândit și să-l facă mai prudent.

Dar începuse să fie rupt de oboseală și mergea moțând.

În cele din urmă se lăsă să cadă la pământ și adormi îndată într-un leagăn de rădăcini.

Când se trezi se făcuse ziuă și putu observa cu ușurință, în cele mai mici amănunte, locul unde se afla.

Era prizonierul pădurii, dar nu a pădurii de nepătruns pe care o întrezărise în ajun. Aici, cu siguranță că trecuse mâna omului, căci numeroși arbori zăceau doborâți la pământ, în așa mare număr încât opreau vegetația.

Starea în care se găseau arăta că acest masacru de uriași fusese făcut cu mulți ani înainte... Pe de altă parte, între trunchiurile coloșilor rămași în picioare, sau care crescuseră de atunci, tânărul aviator observă urme bizare de construcții, grămezi de pietre sau fragmente de ziduri ruinate pe care o perdea de plante le acoperise puțin.

Gilbert rămase uluit. Ce fel de populație putuse trăi acolo, în timpuri desigur trecute? Nu era obiceiul sălbatecilor africani să ridice metereze, nici construcții de importanța aceleia a cărei urme le descoperea aviatorul. N-ar fi trebuit să găsească decât colibe de lemn sau de pământ uscat.

Cu curiozitatea ațâțată, se apropie de ruine, smulse plantele, ca să observe mai bine felul cum fuseseră împreunate materialele.

Atunci păli de groază, scoțând o exclamație înăbușită. Bucățile de zid pe care le contempla erau făcute, nu din piatră, „ci dintr-o îngrămădire de oseminte omenești”.

Uluit, neîndrăznind să-și creeze ochilor, Gilbert vedea un zid de cranii, un meterez construit din tibii și femururi, servind de armătură unui amalgam de coaste și vertebre pisate, sfărâmate într-o tencuială macabră pe care anii o cimentaseră.

Te făcea să tremuri de groază. Ce rasă sângeroasă trăise oare pe acolo? Ce popor de antropofagi putuse înălța astfel de morminte a căror vestigii le ascundea cu gelozie pădurea de nepătruns.

Zadarnic căuta Gilbert în amintirea lui, evocând diversele legende care situează în epoca preistorică, pe

pământul african, civilizații dispărute. Nu putea să-și imagineze decât asta: o populație războinică, puternică și numeroasă, feroce desigur, asaltându-și vecinii, dedându-se la carnagii înfiorătoare, a căror amintire o făcea veșnică, înălțând aceste dezgustătoare monumente din osemintele adversarilor masacrați și poate sfâșiați.

— Câte secole ar fi de atunci? se întrebă Gilbert, explorând macabrele ruine. Desigur că nu mi-ar fi plăcut să mă aventurez în mijlocul acestor oseminte, pe vremea când ferocii umani locuiau poate înăuntru.

Pe când făcea aceste reflexii, un zgomot îl făcu să întoarcă capul.

Se cutremură.

La câțiva pași de el, o siluetă, pe care ar fi putut s-o creează omenească, ieși dintr-o gaură și rămase nemișcată ca să-l contemple. Doi ochi bizari îl fixau.

Era oare om? Uitându-se mai bine, Gilbert observă masca bestială, gura înspăimântătoare, urechile păroase, craniul turtit cu fruntea inexistentă și înlocuită printr-o creastă de peri aspri, care se găseau și pe aproape toată suprafața corpului, învestmântat numai în această lână.

Brațele acestea imense, bustul enorm, picioarele scurte, nu-l mai lăsară multă vreme la îndoială pe tânărul nostru.

— O maimuță...

Mai mult! Unul din acele antropoide, din care au fost capturate câteva specimene în pădurea Congo.

Acesta era deosebit de înspăimântător și Gilbert s-ar fi simțit înghețat de groază de nu și-ar fi amintit de timiditatea observată la maimuțele antropoide, care se tem de prezența omului, în afară de cazurile de furie cauzate de o rană. De obicei ele evită să atace pe oameni.

Dar specimenul pe care aviatorul îl avea sub ochii săi, zărise oare vreodată un om? După felul cum îl examina pe omul nostru, cu o curiozitate, lipsită de spaimă și de mânie, te puteai îndoi de asta.

Scoase deodată un strigăt bizar, vădit o chemare, deoarece provocă venirea a vreo alte treizeci de maimuțe, care ieșiră de după monumentul de oseminte.

După câteva minute de șovăire și de contemplare mută, în timpul căroră Gilbert se feri să se miște, antropoidele se apropiară, formând în jurul lui un cerc binevoitor.

Gilbert riscă câteva gesturi amicale. Antropoidele le imitară îndată. Dovedind astfel că posedau darul și gustul imitației, caracteristic maimuțelor.

Tânărul se așază. Antropoidele făcură la fel. Una din ele ronțăia. Cu o satisfacție evidentă, o rădăcină succulentă. O rupse și întinse o bucată lui Gilbert, care o luă și gustă din ea. Era desigur comestibilă căci era hrana antropoidelor.

Gheața fusese ruptă. Înfundându-și brațele în găuri făcute în mormanul de oseminte, maimuțele scoaseră fructe, ouă de păsări, rădăcini, pe care, după exemplul suratei lor, le oferiră tânărului aviator, în așa fel încât acesta se văzu curând aprovizionat cu hrană îndestulătoare ca să-i asigure existența timp de câteva zile.

— Fie! iată-mă adoptat! gândea el. Bănuiesc, prieteni, că în tovărășia voastră, nu mai am ce să mă tem nici de negri, nici de animale sălbatice. Voiam să mă predau sălbaticilor. De ce n-aș avea încredere în voi?... Fărăndoială că ies câștigat din acest schimb... Dar m-ați putea voi ajuta s-o găsesc pe Barbara Dingle? Vai!... Vai!... Ar însemna poate să vă cer prea mult.

*

* *

Se scurseră mai multe zile. Familiarizat acum cu moravurile ciudatului trib de antropoide, care ocupase macabrele ruine luând Jocul îndepărtaților antropofagi, care fuseseră ziditorii lor, Gilbert, hrănit și protejat, nu avea altă neliniște decât problema viitorului.

Practic redus la neputință prin pierderea avionului său,

nu se putea gândi să-și continue cercetările. Avea oare să rămână prizonierul pădurii și a prietenilor săi antrepoizi?

Și nu întrevedea niciun sfârșit posibil, decât moartea — acestei captivități de fapt.

Și totuși aceiași forță, aceiași speranță nerațională care-l anima de la prezicerea vrăjitorului negru, continua să-l susțină. Ar fi trebuit să dispereze. Dar se ferea de asta.

— Barbara!... Într-o zi voi regăsi pe Barbara! murmura el cu ardoare. Destinul mă va conduce la ea.

Dar își închipuia el în ce fel? Sunt cazuri; în viață, când e mai bine să nu încerci să judeci. Asta n-ar servi decât să scoată în evidență imposibilitatea unei soluții.

Deci, comportându-se întocmai ca și cum ar fi așteptat un eveniment fericit și sigur, a cărui speranță era destul ca să-i întrețină răbdarea, Gilbert se adapta la noua lui viață. Încerca chiar să se inițieze în moravurile tovarășilor lui antrepozi și să-i însoțească în plimbările lor prin desișurile pădurii sau prin leagănele de frunziș ale uriașilor arbori, pentru ca să culeagă rădăcini, fructe și să descopere ouă de pasăre sau chiar să prindă șerpi mici cu care se delectau uriașele maimuțe.

Un regal! Gilbert, dezgustat, nici nu gusta măcar și prefera să se constrângă la un regim exclusiv vegetarian.

Se mai distra escaladând meterezul de oseminte și se izola acolo în contemplarea cerului.

Păsări răpitoare treceau pe lângă el.

Într-o zi, aviatorul văzu sosind una, cu aripile atât de largi, încât inima lui începu să bată. Și cum urechea lui exercitată prindea în același timp un zgomot cunoscut, un bâzâit de insectă uriașă, el se ridică dintr-o săritură și ridică brațele spre cer, strigând:

— Un avion!...

Două minute mai târziu, gesticulând, surexcitat, după ce examinase caracteristicile aparatului care zbura destul de jos, deasupra vârfurilor arborilor, el exclamă:

— Dar e al meu... Avionul meu!... Avionul meu!...

Un pachet căzu lângă el...

CAPITOLUL 11.

CĂZUTĂ DIN CER!...

De câteva ore, aviatoarea descria dea* supra pădurii cercuri care se îngustau mereu.

Vizibil, ea observa ceva, care o intriga, un punct deasupra căruia trecea fără încetare.

Nu era luminișul în care Titin și Jean Normand erau să piară sub cuțitul sacrificatorului negru. Nu era nici cel în care, cu mai mult de-o săptămână înainte, aterizase avionul lui Gilbert Laporte, care devenise apoi instrumentul de salvare al aviatoarei și al celor doi cineaști.

Era pata cenușie, negricioasă și verde pe alocuri, a grămezii de oseminte care arătau poate locul unei vechi și macabre capitale și serveau acum drept reședința unui trib de maimuțe antropoide.

Zărand câteva din ele, pe care de la înălțime le luă drept negri, natural că aviatoarea se uită dacă cel pe care-l căuta nu era prizonierul acestui trib, cum fusese și ea însăși a mâncătorilor de oameni, cărora îi fusese dat să le smulgă două victime.

Și altfel descoperi printre ei pe Gilbert — adică în ochii tinerei aviatoare, pe un European oarecare.

Putea fi cel pe care ea dorea să-l salveze.

Dar cum să ajungă la el? De astă dată Barbara nu se gândi să aterizeze. Niciun loc favorabil nu se vedea.

Dar constatând că acest campament ciudat nu se găsea la o distanță excesivă de locul unde sfârșea pădurea, ca să facă loc unui măraciniș, și anume

marginea de-a lungul căreia patrula automobilul omidă al cinematografiștilor, tânăra fată alcătui un plan îndrăzneț.

Nu trebuia decât să-l scrie, sub formă de instrucțiuni precise. Ceea ce și făcu iute.

Închis într-o cutie de conserve, pe care miss Barbara socotise că e bine s-o sacrifice, acest mesaj căzu la câțiva pași de Gilbert care-l apucă febril, îl desfăcu și ceti cu o emoție de nedescris cele câteva rânduri scrise acolo.

Apoi, trimițând bezele către cer și mai ales către avioane, tânărul sări din locul unde se cocoțase și se afundă în pădure urmat îndată de vreo jumătate de duzină de antropoizi, care-l escortau.

*

* *

Peste câteva ore, călăuzit de vâjâitul motorului, care-l ținea pe drumul bun, Gilbert ajunse în sfârșit la liziera pădurii și, descoperind automobilul, se arătă celor doi cinematografiști uimiți.

În același moment, avionul ateriza la oarecare distanță și miss Barbara coborî alergând să facă prezentările necesarei.

— Barbara!... Sunteți miss Barbara Dingle! exclamă Gilbert prada unei emoții de nedescris. D-ta ești aceea care mă salvezi... d-ta pe care te căutam și pe care doream atât să te găsesc.

Își povesti odiseea. Barbara făcu la fel. Atunci, înțelegându-se unul pe celălalt, cei doi tineri își strânseră mâinile în aplauzele lui Titin și ale lui Normand.

— Pentru mine deci, ai înfruntat atâtea primejdii! strigă tânăra fată. Dar ce te-a împins la o asemenea nebunie?

— Dragostea! răspunse simplu Gilbert. Eram îndrăgostit de imaginea d-tale...

— Și acum? întrebă tânăra fată, ascunzând sub o aparentă cochetărie o înduioșare care făcea să-i strălucească ochii mari negri. Recunoști imaginea? Ori originalul te decepționează?

— Te iubesc... Și nu știu cum de am îndrăzneala să ți-o spun, bolborosi tânărul.

— Poate pentru că simți că și eu o voi avea să-ți fac aceiași mărturisire, răspunse Barbara.

Trei luni mai târziu, în Franța, unde Jean Normand și Titin aduceau, împreună cu cel mai frumos film al lor, pe cei doi îndrăgostiți din pădurea ecuatorială, ziarele erau pline de dărilor de seamă și de fotografiile emoționantei ceremonii a căsătoriei lui Gilbert Laporte cu aviatoarea Barbara Dingle.

Prezicerea vrăjitorului negru se împlinise.

---- SFÂRȘIT ----

JACK LONDON

Legea drumului alb

Sitka Charley, călăuzul indian, era renumit pentru că îndeplinise adesea ceea ce era socotit de toți cu neputință. Nimeni, ca el, nu cunoștea atât de bine Țara Nordului și legile ei.

Știința lui nu-i venise așa, într-o zi. Ci cu încetul, ca la toți semenii lui, se întipărise în spiritul lui, în cursul experiențelor repetate.

Din copilărie fusese în necurmată legătură cu albi și și formase moralul la școala lor. De atunci își legase pe viață soarta de a lor, depărtându-se tot mai mult de frații lui de rasă.

Cunoscuse înțelepciunea albilor și meditase multă vreme asupra ei. de la ei învățase sentimentul datoriei. Sentiment care, în sufletul lui primitiv, se exaltase tot mai mult, chiar mai presus de lecțiile primite. Până într-atâta că ajunsese să-și disprețuiască adânc frații de rasă. Dispreț pe care obișnuia să și-l ascundă dar care, uneori, izbucnea totuși fără de voia lui, într-un ciclon de blesteme, ca în clipa asta chiar, la adresa lui Kah-Chucte și a lui Gowhee.

Îi certa avan, într-un talmeș-balmeș de indiană de engleză, și de o mulțime de alte limbi, pe când cei doi bărbați, pe calea înghețată, își îndoiau spinarea înaintea lui. Erau, ca o pereche de câini-lupi sub bici, prea lași ca să se repeadă asupra lui și să-l atace, prea puțin domestici ca să-și ascundă colții.

De altminteri, la vedere, nu erau mai frumoși decât Sitka Charley. Fețele lor nu erau decât piele întinsă pe oase. Pometele obrazilor le erau ieșite, acoperite de coji și de crăpături, vii sau degerate, iar în ochi le strălucea o flacăra întunecată, născută din disperare și din foame.

Călăuzul știa prea bine că a te încredința în astfel de brute ar fi fost imprudent. Astfel că, de zece zile încoace, îi silise să-și părăsească pușca, în vreme ce caravana, istovită, lăasă înapoia ei cea mai mare parte din bagaje și de unelte de; campament. Singuri Sitka Charley și căpitanul Eppingwell își păstrasera armele, Când se opriră, călăuzul porunci:

— Hăi! Faceți foc!

Și, în același timp, scoase, dintr-unul din buzunarele lui, prețioasa cutie de chibrituri precum și celelalte trebuitoare, ca fășii uscate de coajă de mesteacăn.

Slăbiciunea îi silea să-și întrerupă adesea lucrul, cu gesturi nesigure, când se aplecau. Erau momente în care se clătinau pe loc, pe când genunchii li se ciocneau unul de altul, ca niște castagnete. După fiecare reluare a lucrului se opreau din nou, ca să-și dea o clipă de repaus, atât erau de vlăguiți și de frânți.

Era totdeodată, în privirea lor posacă, stoicism răbdător, suferință și un pic din acea licărire ultimă a voinței, divină oricum, care e în orice ființă.

O adiere tăioasă începuse să sufle, mușcând fără de milă tot ce era descoperit din trup, prin blănuri chiar, făcând să pătrundă în carne și până la oase, acele arzătoare ale frigului înghețat. Și de cum focul începu să vâlvorească, topind împrejur zăpada de pe jos, Sitka Charley sili pe cei doi tovarăși ai săi, care mârâiau, să-l ajute să întindă un adăpost.

Acest adăpost, cât se poate de primitiv, se compunea dintr-un simplu pled, așezat sub vânt, paralel cu focul, ca un paravan, cu un unghi de înclinare de 45 grade aproape. Era prea puțin lucru de fapt și era totuși de ajuns să taie briza și să răsfângă, spre acei care se

pitulau sub protecția lui, căldura focului.

După aceea, Kah-Chute și Gowhee întinseră pe jos o brancardă făcută din ramuri de brad, pentru a-și feri trupurile de zăpada care se topea, și se tolăniră jos ca să-și lege rănile.

Mocasinii lor, plini de o pătură grea de zăpadă și gheață, uzați de marșurile lungi și ciopârțiți de colțurile gheții de pe râuri, erau într-o stare jalnică. Obielele lor nu erau într-o stare mai puțin tristă, și când, după ce-și dezghețară încălțăminte, și-o traseră din picioare, degetele, de culori cadaverice felurite, spuneau ele singure, întreaga tragedie a călătoriei.

Lăsând acolo pe cei doi Indieni, să-și îngrijească de picioare, Sitka Charley făcu cale întoarsă pe pista pe care o străbătuse.

Și el simțea, nici vorbă, o nevoie covârșitoare de a se așeza lângă foc, să-și panseze puțin corpul, care era întreg o durere. Dar datoria se împotriva. Trebuia să. Pornească în căutarea celor care se încredințaseră conducerii lui și care rămăseseră în urmă.

Înainta cu greu, prin șesul trist, pe râul de ghiață. Fiecare pas era o efortare a voinței sale și era asaltat de o revoltă a mușchilor săi amorțiți. Adesea, totuși, era nevoie să-și grăbească mersul, când simțea gheața mai slabă oscilând sub picioarele lui, pe o pătură ușoară de apă care se formase sub ea. Căci știa prea bine că o rupere a gheții și cea mai mică cufundare în apă, pe frigul care stăpânea, era pentru el moartea imediată, fără multă vorbă.

Cu cât mergea, se neliniștea mai mult, când zări, la un cot al râului, pe doi din Indienii lui. Păreau istoviți și, cu toate că poverile le fuseseră reduse la câteva livre, se clătinau și se bălăbăneau în mers, gâfâind ca și cum ar fi dus cele mai grele poveri.

Îi întrebă cu nerăbdare și răspunsurile pe care le primi de la ei părură că-i ușurează grija. Urmă drumul, grăbind pasul.

Nu trecu mult și se întâlni cu doi albi, care puneau la olaltă ce brumă le mai rămăsese din puteri, ca să susțină între ei o femeie albă. Și ei se clătinau ca niște oameni beți și picioarele le tremurau de istoveală. Femeia recurgea cât mai puțin» cu puțință la sprijinul lor, căznindu-se să înainteze cu ajutorul propriilor ei puteri.

O rază de bucurie lumină chipul pustiit al lui Sitka Charley. Simțea, pentru Mrs. Eppingwell, un adevărat cult și o admirație fără margini. Era, într-adevăr, prima femeie albă care întreprinsese, inimoasă, drumul alb alături de dânsul.

Când căpitanul Eppidgwell îi ceruse lui Sitka serviciile lui, ca să-l însoțească pe calea aceasta îndrăzneată și temută, el, la început, clătinase din cap cu grijă, șovăind cu răspunsul. Căci era vorba de a se aventura prin lugubra Țară a Nordului. Prin singurătăți necunoscute, și întreprinderea era din acelea care încearcă până-n străfundurile lor. Sufletele omenești. Apoi, când căpitanul adăogase că soția lui va face parte din expediție, călăuzul declarase că refuză hotărât.

O femeie din rasa lui ar fi primit-o cu el și nu și-ar fi făcut grijă. Dar o albă ca aceasta, una din femeile Țării de Miază-zi! Era prea gingașă și prea fragedă, pentru o astfel de expediție.

Sitka Charley nu știa ce puteau fi femeile acestea. Cu încăpățănare spusese la început nu. Dar, când Mrs. Eppingwell veni ea însăși spre el, cu surâsul ei ceresc, când în vorbe limpezi și hotărâte, fără a se pierde în explicații de prisos, fără rugăminți nici implorări zadarnice, ea își rosti ritos voința ei neclintită, el se schimbă deodată. La cea mai mică șovăială a vocii lui Mrs. Eppingwell, la cel mai mic apel la complezență și la cea mai slabă încercare de a-l îndupleca prin acele dragălășii obișnuite femeilor, refuzul Indianului s-ar fi întărit ca oțelul.

Hotărârea, tăioasă și precisă, a femeii albe, și privirea ei limpede, surprinzătorul fel de a-i vorbi ca de la sexe

egale, zădărnicipă în el orice putere de rezistență.

Înțelese îndată că această rasă de femei, era necunoscută de el. Și, înainte chiar ca primele zile de cale să mai fi întărit încă și mai mult această impresie, știa acum de ce fiii unor astfel de femei sunt stăpânii pământului și ai mării, și de ce el și semenii lui, născuți de către femei de rasa lui, nu pot pretinde să-i întreacă.

Gingașe și dulce, ea era, firește, chiar și în energia ei. Și în vreme ce, zi după zi, o observa, sleită de puteri și încovoiată cum era, dar mereu neînfrântă, aceste două cuvinte răsunau fără încetare la urechea lui, ca un neîntrerupt refren. Da, gingașe și dulce! El știa că picioarele ei, create să cutureiere cărările ușoare, nu cunoșteau rănile mocasinilor grosolani ai Northlandului și cumplita sărutare a frigului. Și, în tot lungul zilei mortale, le privea pășind, cu admirație.

Întotdeauna Mrs. Eppingwell avea un zâmbet de dăruit și, până și pentru cel mai umil dintre purtătorii de poveri, un cuvânt de încurajare. Pe măsură ce creșcuseră supărările călătoriei, se părea că ea câștigase mai multă rezistență morală și puteri noi. În ziua grozavă când Kah-Chute și Gowhee, care se lăudaseră că cunosc, ca nimeni altul, cele mai mici cotituri ale pistei, tot atât de bine cum ar cunoaște un copil baloturile de piei îndesate în. Coliba tatălui său, trebuia să mărturisească că s-au înșelat, ea fu aceea care, pe când bărbații blestemau, rostea cuvinte de iertare.

În seara aceea, ea cântase pentru drumeți, cântase până ce-și simțiră puterile renăscându-le și revenind în ei curajul) de a înfrunta ziua de mâine cu o nouă încredere.

Caravana, de atunci, mersese la întâmplare și mult timp prețios fusese pierdut. Proviziile ajunseseră pe sfârșite și, când rațiile trebuia să fie măsurate și împărțite fiecăruia cu zgârcenie, Mrs. Eppingwell se revoltase împotriva unei înțelegeri speciale, privitoare la dânsa, făcută tainic între soțul ei și Sitka Charley. Ea pretinsese ca, după legea drumului alb, partea ei să fie la

fel întocmai ca a celorlalți, nici mai mult nici mai puțin.

Călăuzul se simțea mândru de a fi cunoscut o astfel de femeie, a cărei prezență lărgea orizontul lui moral. Fusese întotdeauna un impulsiv, neascultând decât de propriile lui intuiții, fără a le rezona niciodată, lucrând cum îi convenea și fără a se sinchisi de opinia altora. Acum însă îi plăcea nespun să fie aprobat de către femeia. Albă. O privire de laudă a ochii orei cinstiți, un cuvânt elogios al vocii sale, cu timbrul limpede, o mișcare a buzelor ei, un zâmbet minunat, și lui Sitka Charley îi era de ajuns ca să fie o zi întreagă în cerul al șaptelea.

Găsise un imbold necunoscut al energiilor sale, și vibra de orgoliu, și colabora cu tânăra femeie, într-o sfortare comună pentru a reînsofleți curajurile slăbite ale tovarășilor săi.

La vederea lui, fața celor doi bărbați și a femeii se lumina de bucurie. C aci ce-ar fi devenit ei, dacă el i-ar fi părăsit? Cât despre dânsul, devenit nepăsător, ascunzând și acum, ca de obicei, impresiile de plăcere sau de suferință sub un exterior nesimțitor, se mărgini să le ceară informații despre ariergarda caravanei, le spuse la ce distanță vor găsi focul aprins, și-și urmă calea.

Întâlni, după câțva timp, un alt Indian care umbla singur, fără să ducă nimic, schiopătând groaznic, cu buzele strânse și cu ochii nebuni, înnebuniți de durerea de neînchipuit ce i-o pricinuia unul din picioarele lui, deja pe trei sferturi degerate, și în care viața mai lupta slab împotriva morții. Îi se dăduseră omului acestuia toate îngrijirile cu puțință dar soarta lui părea hotărâtă și Sitka Charley socoti că mult nu-i mai era dat nenorocitului să înainteze.

După ce-i adresase pe un ton posac câteva cuvinte de încurajare, își urmă calea, și apoi mai apărură încă doi Indieni, cărora le încredințase pe Joe, al treilea alb din expediție și pe care-l părăsiseră.

Din prima aruncătură de ochi, Sitka Charley descoperi în toată înfățișarea lor o amenințare ascunsă și înțelese

că hotărâseră să nu-l mai asculte. Și chiar nu se înșelase căci, poruncindu-le să se întoarcă spre omul alb, văzu, drept orice răspuns, țâșnind din teci fulgerarea cuțitelor lor.

În singurătatea aceasta dezolată, un spectacol mai trist nici că se putea închipui decât lupta acestor trei bărbați, toți trei la fel de slabi. La urma urmelor, cei doi Indieni se traseră înapoi sub ploaia de lovituri de pat de pușcă a lui Sitka Charley și, ca niște câini bătuți care se întorc la lanț, se supuseră din nou.

După două ore, în tovărășia lui Joe, bălăbănindu-se între ei doi, iar călăuzul încheind marșul, ajunseră la campamentul din jurul focului și unde se pitulase restul caravanei, la adăpostul pledului întins.

După ce fiecare își mânca partea avară de pesmet uscat nedospit, care ținea loc de pâine, Sitka Charley, care pusese în curent pe albi, luă cuvântul cu glas tare și, adresându-se în limba lor celor cinci Indieni, declară cu solemnitate:

— Înainte de a adormi pentru noapte, ascultați, băieți, că am să vă spun ceva. Vă vorbesc spre binele vostru, dacă mai iubiți viața și dacă țineți să mai păstrați vreo nădejde de a vă scăpa pielea. Iată dară, băieți, am trecut cu bine Colinele Tăcerii, și înaintăm cred, prin ale Stuartului. Pe cât se. Pare, într-o zi sau într-alta o să ne ajungem ținta. Când va fi asta? După încă un somn, poate; după un mic număr de somnuri; sau după multe, multe. E cu neputință de spus. În ziua: ceea ne vom regăsi între oamenii Yuko- nului, la care se găsește din belșug de-ale mâncării și care au să ne dea să mâncăm cât om pofti. Dar, până atunci, ar fi bine de păzit legea.

„Despre lucrul acesta, de un timp încoace, ar fi cam mult de zis. Chiar azi, Kah-Chucte și Cowhee, care fuseseră însărcinați să deschidă calea, s-au lepădat de demnitatea lor de oameni și au fugit ca niște copii speriați. A fost, din partea lor, o admit, un moment de uitare. Deci, să trecem peste asta... Dar, pe viitor, ei

trebuie să-și amintească. Dacă, din întâmplare, ei și-ar mai pierde memoria...

Sitka Charley făcu așa, a lene, un gest semnificativ spre pușca lui. Apoi reluă: — Măine, Kah-Chucte și Gowhee vor purta în spinare cei doi saci de făină. Ceștile de făină sunt numărate. Dacă, la sfârșitul zilei, ar lipsi cât de cât, de n-ar fi decât o uncie... Clic, clac... S-a înțeles? Și încă și alții, apoi, au uitat legea. Cap-de-Elan și Trei Somoni au părăsit în zăpadă pe omul alb, Joe. Așa ceva să nu li se mai întâmple! De cum o miji de ziuă, vor pleca înainte, ca să croiască pârtia. E treabă deajuns pentru ei. Kah-Chucte și Gowhee, în afară de dusul făinii, vor avea în grijă pe Joe. Ne-am înțeles?

A doua zi dară, mica, spectrala coloană își reluă calea. Fu cu neputință călăuzului să mențină cea mai mică închegare între diferitele ei elemente. De la Cap-de-Elan și Trei Somoni, care mergeau înainte bătătorind zăpada, până la Kah-Chucte și Joe, care închideau marșul, se întindea o cale de mai bine de o milă.

Fiecare se clătina, cădea sau se odihnea după cum îi venea. Caravana se târâia într-o succesiune de halte neregulate. Se ridicau și, adunându-și ultimele puteri, se porneau să înainteze, până la istovire completă. Dar, ca printr-un fel de minune, se găsea mereu un rest de vigoare de folosit încă.

De fiecare dată în care un om se prăbușea, avea convingerea intimă că era căderea din urmă. Cu toate astea se ridica iar și iar. Dacă slăbea carnea, triumfa voința. Dar fiecare bătălie câștigată era o întreagă dramă.

Indianul cu piciorul înghețat, incapabil de a se mai ține, se târa în patru labe. Se oprea rar, căci știa foarte bine cu ce preț îl putea face gerul să-și plătească popasul.

Până și zâmbetul lui Mrs. Eppingwell împietrise parcă, și ochii ei, mari, deschiși, care priveau cu fixitate înaintea lor, nu vedeau nimic. Adesea se oprea din mers, buimacă și găfâitoare, și-și apăsa mâna pe inimă.

Joe trecuse dincolo de limitele suferinței. Nu mai

implora să fie părăsit sau că să fie omorât. Era ca anesteziat de friguri și o mare liniște pogorâse asupra-i. Părea foarte fericit, în vreme ce Kah-Chucte și Gowhee îl târau cu brutalitate, înghiontindu-l într-una și cu priviri crunte.

Să mai aibă în grijă, în afară de ei înșiși, pe albul acesta, li se părea nedrept și intolerabil. Ura le otrăvea inima dar inima asta era tot atât de grea de teamă. De ce, în loc de a se gândi numai și numai la salvarea lor, le trebuia să se mai împovăreze și cu slăbiciunea altuia? Nu însemna asta să riște propria lor moarte? Dar trebuiau să ție seama de pușca lui Sitka Charley.

Către sfârșitul zilei, căderile lui Joe devenise tot mai dese și din ce în ce era mai greu de ridicat. Astfel că grupul lui începu să piardă terenul. Uneori cei doi Indieni și el, la fel de prăpădiți, cădeau jos toți deodată.

Kah-Chucte și Gowhee, cărora foamea le sfârteca măruntaiele, nu se puteau nici ei împiedica de a se gândi că purtau pe spinarea lor, închis în acești saci de făină, izvorul însuși al oricărei puteri și al oricărei vieți. Ispita era cumplită, trebuie s-o mărturisim, și ceea ce se petrecu nu era câtuși de puțin de surprinzător.

Se opriseră lângă o mare grămadă de trunchiuri năruite, unde mii de vreascuri de lemn mort n-așteptau, pentru ca să ia foc, decât un chibrit. Aproape de tot de acolo, o gaură de aer se arătă în gheața râului. Kah-Chucte privi ba lemnul uscat, ba la apa care apărea sub ghiață. Și Gowhee făcu același lucru. Cei doi bărbați schimbă o privire. Apoi, fără să fi rostit un cuvânt măcar, Gowhee aprinse un foc. Kah-Chucte umplu cu apă o cană de tinichea și o puse la încălzit. Cât despre Joe, bolborosea nu se știe ce, într-o limbă străină, pe care Indienii n-o pricepeau.

Kah-Chucte și Gowhee luară făină și o^ desfăcură în apă caldă făcând un fel de cocă, pe jumătate moale, pe care o înfulecară cu nespus deliciu. Repetară de câteva ori operația, fără a oferi nimic lui Joe. Dar Joe rămânea

indiferent. Nu se sinchisea de nimic, nici măcar de mocasinii lui, care era cât p-aci să se ardă, căci își întinsese picioarele până la marginea jăratecului ca să și le încălzească.

Un vâl opac și alb de zăpadă cristalină, mângâietoare și dulce. Se abătuse ca o negură, foarte bine venită, asupra grupului, ascunzându-l. Cei doi Indieni, îmbruiți, ale căror puteri creșteau văzând cu ochii, își frecau mâinile și se pregăteau s-o șteargă la repezeală, prin ceață, fără ca să le mai pese de ceva, dacă soarta potrivnică n-ar fi risipit deodată norii, limpezind atmosfera.

Tocmai în clipa asta, Sitka Charley, care avea ochiul ager, se întoarse. [Văzu în amurg urcând o coloană de fum și ghici îndată ce se întâmplase. Atunci privi lângă el pe tovarășii săi istoviți și pe Mrs. Eppingwell clătinându-se, care, ca și el, aveau să sufere mâine și mai mult de foame. Cine știe dacă nu era sentința de moarte a acestei mici trupe pe care o rostiseră acești doi ticăloși, risipind astfel, numai în folosul lor, făina atât de rară și de prețioasă.

La repezeală, și tot pitindu-se pe după tufișuri, în noaptea care se lăsa, el răsări ca din pământ în fața celor doi Indieni, gata să-și ia tălpășița.

— Aha! Aha! băieții mei! zise el. Ați uitat vasăzică de tot că sunteți oameni. Bine, mâine vor fi, în schimb, două burți mai puțin de hrănit.

Pe când vorbea, legase la loc sforile la gura sacului de făină început și-l agață de o cracă. Apoi scutură pe Joe atât de tare, încât o reacțiune puternică se produse în bietul om.

— Tu, rosti el, împingându-l pe drumul alb, du-te de ajunge pe ceilalți... Și acum, să ne răfuim noi trei! Cei doi Indieni» care: în primul moment rămaseră ca buimăciți, încercară să fugă.

— Oprește! Gowheel Și tu Kah-Chucte! Credeți cumva că făina v-a dat picioare destul de repezi ca să întreceți în repeziciune plumbul cu aripile repezi? V-ați călcat datorია.

Nu vă gândiți să scăpați de ce ați meritat. Arătați-vă bărbați, încă odată, cea din urmă oară și fiți fericiți că muriți cu burta plină! Hai! Așezați-vă înaintea mea, cu spatele la pădure, cot la cot. S-a făcut?

Cei doi Indieni se supuseră cu calm „fără vreo efortare vădită. Căci nesiguranța de a muri face mai mare frica oamenilor decât moartea însăși, atunci când o știi de neînlăturat.

— Tu, Gowhee, întrebă Sitka Charley. Tu ai sub cort piei de cerb; în Chippawyan, nevastă și copii. Ce vorbă lași pentru ei, cu limbă de moarte?

— Să le predai tot ce e al meu, păturile mele, tutunul meu, boabele de mărgele și cutia asta care produce sunete ciudate, întocmai ca graiul omenesc, pe care mi-au dat-o oamenii albi. Ai să le spui că am pierit pe drumul alb dar fără ca să le lămurești de ce și cum.

— Și tu Kah-Chucte, care n-ai nici nevastă nici copil?

— Am o soră, care e nevasta omul ni alb care face poșta, la Koshim. Nu e fericită, că o bate. Predă-i banii care mi se cuvin, după înțelegerea dintre noi, și spune-i, din partea mea, că ar fi bine să se întoarcă printre cei de neamul ei. Și dacă mai crezi tu de cuviință, ar fi bine să ucizi pe bărbatul ei. O bate și-i e grozav de frică de el.

— Asta-i tot? Sunteți amândoi mulțumiți să muriți, după cum ați meritat? Atunci, la revedere și noroc bun, băieți! Doresc ca peste puțin să vă pomeniți într-o altă lume, așezați în fața unui ceaun plin, într-o colibă bine încălzită.

Zicând aceste cuvinte își ridică arma și în marea tăcere răsunară ecourile a două detunături.

Abia se stinseră acestea, că alte detunături se rostogoliră în depărtare, dincolo de creasta colinelor care închideau orizontul.

Sitka Charley tresări. În afară de a lui, nu se mai afla decât o singură pușcă în caravană și de răspuns răspunseseră mai multe. Aruncă o piatră repede asupra celor două trupuri, întinse pașnic în zăpadă, și ridică din umeri gândindu-se că, dacă ar fi știut el că atât de

aproape de țință era caravana, ar fi putut fără de* niciun inconvenient să economisească gloanțele.

Dar ce-i păsa lui de viața și de moartea acestor doi oameni? Legea drumului alb se îndeplinise, și nimic mai mult.

Și porni, grăbit, cu oamenii săi, să se întâlnească cu oamenii Yukonului.

„AVENTURA”
Colecția
CIUMA ȘTACOJIE
de Jack London
PRIZONIERII SUBMARINULUI U-3
de Paul Danca
REGINA NEVĂZUȚILOR
de Fr. Valachi
MASCA DE ARGINT
de Max Dazergue
PRINȚESA TARAKAN
MISTERELE MADAGASCARULUI

AVENTURA
ROMAN DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE
CHARLES ROLLAND

**MISTERELE
MADAGASCARULUI**

In luptă cu pa-
știle demonice
naturii și oamenilor
in cadrul ex-
plorării mării în
africane!

Imprimeriile „Adevărul” S. A.